ISSN 2241-6021

ΚΟΝΤΡΑ

EDITORIAL

Η μόνη λύση

ΣΕΛΙΔΑ 4

Επιστολή Τσακαλώτου-Τσίπρα στους ιμπεριαλιστές δανειστές

Προσκύνησαν, όπως αναμενόταν

ΣΕΛΙΔΑ 8

Κοινωνική Ασφάλιση υπό αίρεση

ΣΕΛΙΔΑ 5

Το αποκρουστικό πρόσωπο της «εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης»

ΣΕΛΙΔΑ 6

25 χρόνια από την κατάρρευση του παλινορθωμένου καπιταλισμού

Το «τέλος της ιστορίας» δεν ήρθε ακόμα (1)

ΣΕΛΙΔΑ 3

Εθνικισμός παλαιάς κοπής σε νέα έκδοση

ΣΕΛΙΔΑ 7

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ 21ος χρόνος - αρ. φύλλου 898 - 30 Δεκέμβρη 2016 www.eksegersi.gr

Δωσιλογικές κυβερνήσεις, αποικισμός και κινεζοποίηση το μέλλον που μας επιφυλάσσουν

Επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού

Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ

Scripta...Verba...

Είναι σημαντικό, τώρα που τελείωσε η ύφεση, να παραμείνει μία αριστερή κυβέρνηση ισχυρή. Και θα παραμείνουμε ισχυροί (...) Για τον λόγο αυτό δεν πρόκειται ποτέ να παραδώσουμε τον λαό μας στους yes-men αυτών που θέλουν να παραμείνει η Ελλάδα στην προκρούστεια κλίνη της λιτότητας για πολλά χρόνια.

Αλέξης Τσίπρας

Στην εξουσία να μείνουμε κι όλα τα υπόλοιπα τα βρίσκουμε.

Αν ο κ. Τσίπρας σκεφτόταν τη χώρα και όχι το πώς θα χάσει αξιοπρεπώς τις επερχόμενες εκλογές, θα χρησιμοποιούσε την υπέρβαση του στόχου του πλεονάσματος ως διαπραγματευτικό όπλο για να πετύχει λιγότερα μέτρα για το μέλλον. Αλλά δεν το κάνει, πρώτον, γιατί δεν ξέρει πώς γίνονται οι διαπραγματεύσεις και, δεύτερον, γιατί δεν τον νοιάζει. Τον νοιάζει μόνο το επικοινωνιακό σόου. Η φτηνή προπαγάνδα.

Κυριάκος Μητσοτάκης

Βιάζομαι να γίνω πρωθυπουργός για να μη μου πάρει ο Τσίπρας την απόλαυση της υπογραφής του τέταρτου Μνημόνιου.

Οι χώρες του ευρώ θέλουν να φέρουν τον Τσίπρα στα λογικά του απειλώντας με πάγωμα για μικρό χρονικό διάστημα των μέτρων ελάφρυνσης του χρέους. Θα έχουν οι πιέσεις αποτέλεσμα; Χωρίς υποχωρήσεις από την πλευρά τους ο Τσίπρας δεν πρόκειται να επιβιώσει πολιτικά το 2017, ένα σενάριο που δεν συμφέρει τη Μέρκελ λόγω της προσφυγικής κρίσης.

Handelsblatt

Κάτι τέτοια διαβάζουν στο Μαξίμου και παίρνει ο κώλος τους αέρα.

Θεωρώ ότι η εκλογή Τραμπ δεν θα οδηγήσει σε αναταραχή και σε δοκιμασία τις ελληνοαμερικανικές σχέσεις. Ισα- ίσα, θα τις βελτιώσει. Η πλειοψηφία των Ελλήνων ομογενών στήριξε την υποψηφιότητα του Προέδρου Τραμπ και αυτό θεωρώ ότι είναι ιδιαίτερα σημαντικό για τις ελληνοαμερικανικές σχέσεις.

Πάνος Καμμένος

Ο φανατικότερος οπαδός του Τραμπ στην Ευρώπη συγκυβερνά με την ελληνική... ριζοσπαστική Αριστερά.

Εγώ όμως νιώθω ότι εκφράζω την προοπτική του ΣΥΡΙΖΑ. Και πιστεύω ότι σιγά σιγά τα πράγματα είναι έτσι που όλοι θα καταλάβουν ότι τα πράγματα που λέω εγώ δεν είναι δικά μου πράγματα. Όπως όταν με κατηγορούσαν ότι αυτά που κάνω στο ΤΑΙΠΕΔ ήταν δικές μου πρωτοβουλίες, δεν ήταν δικές μου προφανώς, ήταν η πολιτική της κυβέρνησης.

Στέργιος Πιτσιόρλας

Καλά, αυτός δεν είναι που θα τον έδιωχνε ο Σκουρλέτης;

ΡΙΠΕΣ

◆ Αλητεία ◆ Για την κοκορομαχία Βρούτση-Αχτσιόγλου σχετικά με το ποιος έκοψε το ΕΚΑΣ λέμε ◆ Σαν να μην ξέρει ο κόσμος ότι τη σχετική μνημονιακή δέσμευση την υπέγραψαν πρώτοι οι Σαμαροβενιζέλοι και την επιβεβαίωσαν οι Τσιπροκαμμένοι ◆ Πάρ' τον στο γάμο σου, να σου πει «και του χρόνου» ◆ Φώναξαν τον Τζερώνυμο στη Βουλή και τους τα 'ψαλε σε ήχο πλάγιο τέταρτο ◆ «Κι αν δεν έρθω να σας κάνω ένα αγιασμό τι έγινε; Μπορεί να πάω στο σπίτι του καθενός ιδιωτικά αν το θέλει. Και αν δεν έρθετε να ορκιστείτε, τι με νοιάζει εμένα, δεν πρόκειται να πάθω κάτι κακό, πιστεύετε ότι με στενοχωρεί;» ◆ Μετά, ως κορυφαίος ηθοποιός, το τερμάτισε ◆ «Όλοι έχουμε παιδικές αρρώστιες και όλοι έχουμε ιδεοληψίες αλλά δεν είναι καιρός για τέτοια. Το καράβι βουλιάζει και αν βουλιάξει δεν θα γλιτώσει ούτε ο αφεντικός, ούτε ο αξιωματικός, ούτε ο μούτσος» ◆ Αυτός και η «συμμορία με τα μαύρα» θα γλιτώσουν, πάντως ◆ Είναι παντός καιρού ◆ Και παντός κατακτητή ◆ Γλίτωσαν επί οθωμανικής αυτοκρατορίας και επί ναζιφασιστικής κατοχής ◆ Και πλούτισαν ◆ Διότι, παρά τα μαύρα, έχουν ικανότητες χαμαιλέοντα ◆ Χεσμένοι μου φαίνονται συριζαίοι τινές, σαν τον Πιτσιόρλα και τον Χρυσόγονο ◆ Να πέσουν οι τόνοι από όλους, λένε ◆ Και από εμάς, τονίζουν με νόημα ◆ Αν η δημοσιογράφος που κατήγγειλε επωνύμως ότι η φυλλάδα των Καλογρίτσα-Βαξεβάνη της πρότεινε απασχόληση με καθεστώς γαλέρας λέει ψέματα, γιατί δεν της κάνουν μήνυση; ◆ Είναι πιο βολικό να ξεκατινιάζεται ο Βαξεβάνης με ανταγωνιστές του που κάνουν σπέκουλα ◆ Εκείνο το νομοθέτημα που θα έδινε προσωρινές άδειες στον Μαρινάκη και τον Σαββίδη πού χάθηκε; ◆ Κότα λειράτη ο Νικολάκης ο Παππάς; ◆ Λειράτη, πουπουλένια και αφράτη ◆ Σε δυο μήνες θα πάρουμε την άδεια, (ξανα)λέει στους αεκτζήδες ο βαλές του Μελισσανίδη ◆ Μη φάτε, παιδιά, θα σας κεράσουμε γλαρόσουπα ◆ Δε θέλουμε να σας κακοκαρδίσουμε πρωτοχρονιάτικα, αλλά άδεια δεν παίρνει ο Γατούλης ούτε με σφαίρες ◆ Κάτι πήρε τ' αυτί μας ότι στο επόμενο φύλλο της «Κόντρας» ετοιμάζουν νέα «βόμβα» ◆ Μείνετε συντονισμένοι ◆ Αν ο Τσίπρας ήταν «στα πάνω του», θα τους έδιωχνε τους δημοσιογράφους από τη σύσκεψη στην Κρήτη; ◆ Οχι μόνο δε θα τους έδιωχνε, αλλά θα κοίταγε κατάματα την κάμερα ◆ Οταν όμως είσαι «στα κάτω σου» το παίζεις τσαμπουκάς και τους διώχνεις ◆ Επιλέγεις το μικρότερο ρεζιλίκι ◆ Πώς το 'λεγε ο Γιωργάκης; ◆ «Θα μας πάρουν με τις πέτρες» ◆ Τα πήρε -και δικαίως- στο κρανίο ο Πατούλης με τον αντιπεριφερειάρχη Καραμέρο ◆ Αν η Δούρου είναι σέξι, όπως λέει ο Καραμέρος, τι να πει αυτός για την Πατούλαινα; ◆ Η στήλη, πάντως, ζει με ένα όνειρο ◆ Επίσκεψη Πατούλη-Πατούλαινας στο Νιου Γιορκ και φωτογράφισή τους με Τραμπ-Τράμπαινα στο τραμπαίικο ◆ Ο Μιχελογιαννάκης, ο γιατρός, έχει βγει στην παρανομία ◆ Γι' αυτό δεν εμφανίστηκε κατά την περιοδεία Τσίπρα στην Κρήτη ◆ Ετοιμάζει αντάρτικο αντιμνημονιακό στρατό ◆ Κάποιοι, βέβαια, λένε ότι ψάχνει ν' αλλάξει κόμμα, αλλά πάντοτε θα υπάρχουν κακεντρεχείς ◆ «Μόνος σου ή κάλπες» μήνυσε ο Κούλης στον Τσίπρα, σύμφωνα με τα «Νέα» ◆ Παίζει και μπαλίτσα το παιδί ◆ Καλού-κακού, όμως, ας κάνει και κάνα τηλεφώνημα στο Βερολίνο ◆ Ο Ξυδάκης κατηγόρησε τους βουλευτές της αντιπολίτευσης ότι «διεκδικούν ένα μονόλεπτο στο Youtube» ◆ Ποιος; Ο Ξυδάκης! ◆ Είπαμε, διάγουμε την εποχή των τεράτων, όπως έλεγε ο Γκράμσι ◆ Των τεράτων γενικώς ◆

επί του πεστηρίου

Στάση πληρωμών προς τους δανειστές εισηγείται ο Μπαρουφάκης. Ναι, ναι, αυτός ο ίδιος που στις 6 Απρίλη του 2015 διαβεβαίωνε από την Ουάσινγκτον, αμέσως μετά από τη συνάντησή του με τη Λαγκάρντ, ότι «η σκοπεύει να εκπληρώσει όλες τις υποχρεώσεις της προς τους πιστωτές της ad infinitum (εις το διηνεκές)». Εμείς όμως τον καταλαβαίνουμε. Για να μπορέσει να γράψει κάνα άρθρο στο projectsyndicate και να μην τον ξεχάσει ακόμα κι η Δανάη, πρέπει να πει κάποια εντυπωσιακή παπάρα. Δεν κοστίζει τίποτα, άλλωστε.

Τον έγλειψαν τόσο πολύ τον Ιερώνυμο και τώρα θα τον λουστούν οι συριζαίοι. Και ιδεοληπτικούς θα τους χαρακτηρίσει και προειδοποιήσεις θα τους απευθύνει με κάθε ευκαιρία. Ο Κώστας Βάρναλης το είχε πει με το δικό του μοναδικό τρόπο: «Ο θεός να σε φυλάει από τα πισινά του μουλαριού και από τα μπροστινά του καλόγερου». Αλλά τι δουλειά έχουν με τον κομμουνιστή και άθεο Βάρναλη οι συριζαίοι;

Δικαίως το ποδόσφαιρο χαρακτηρίζεται «βασιλιάς των σπορ». Δικαίως θεωρείται το πιο λαϊκό άθλημα. Αφού ο κάθε μπουχέσας και ο κάθε βουτυρομπεμπές των κολλεγίων πρέπει οπωσδήποτε να φωτογραφιστεί και να βιντεοσκοπηθεί παίζοντας ποδόσφαιρο, στο πλαίσιο του «ίματζ μέικινγκ» που κάνουν οι σύμβουλοί του.

Κορυφαία ξεματιάστρα ο Καμμένος. Είδατε πώς «σταύρωνε» τα F-16 την ώρα που απογειώνονταν από το αεροδρόμιο της Σκύρου; Απορούμε πραγματικά με τους Τσιπραίους που δε σκέφτηκαν να τον βάλουν να ξεματιάσει και τη δεύτερη αξιολόγηση που δε λέει να τους κάτσει με τίποτα. Νομίζουμε πως ο κυρ-Αλέκος, λόγω ηλικίας και αναμφίβολης λαϊκότητας (παρά τα λεφτά που σόδειασε ως εργολάβος) πρέπει να αναλάβει εργολαβικά αυτή τη δουλειά. Τα άλλα, τα τσιπράκια, δεν ξέρουν από τέτοια.

Πάνω στην τούρλα του κοινοβουλευτικού Σαββάτου (Τετάρτη ήταν, αλλά πρέπει να δέσει και η παροιμία), ένα κουϊντέτο συριζαίων βουλευτών κατέθεσε μια τροπολογία για την αναστολή διώξεων κατά διοικήσεων αγροτικών συνεταιρισμών. Μόλις πήραν χαμπάρι ότι παρόμοια τροπολογία είχαν καταθέσει οι σαμαρικοί το 2013 και τότε ο ΣΥΡΙΖΑ κόντεψε να γκρεμίσει τη Βουλή από τις φωνές, τους έβαλαν και την απέσυραν άρον-άρον.

Για να το πούμε όσο γίνεται πιο απλά, ενώ υποτίθεται ότι η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ διαπραγματευόταν σκληρά τα ανοιχτά ζητήματα της δεύτερης αξιολόγησης, βρέθηκε να διαπραγματεύεται αυτά που υποτίθεται ότι είχε κερδίσει στο Eurogroup της 5ης Δεκέμβρη.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Είμαστε εμείς, η Ευρωπαϊκή Αριστερά, αυτοί που πρέπει να αναλάβουμε την πολιτική πρωτοβουλία για μία προοδευτική εναλλακτική στον εθνικισμό και την ακροδεξιά. Να οικοδομήσουμε πλατειές πολιτικές και κοινωνικές συμμαχίες ώστε να παρουσιάσουμε στους πολίτες μας αξιόπιστη αντισυστημική εναλλακτική λύση και έτσι να εμποδίσουμε την ακροδεξιά σε όλη την Ευρώπη. Για τον λόγο αυτό, η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία πρέπει να αρθεί στο ύψος των ιστορικών ευθυνών της και να βάλει τέλος στη νεοφιλελεύθερη συναίνεση.

Αλέξης Τσίπρας

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

30/12/1966: Καταδικάζονται οι Σπύρος Γκοτζαμάνης (έντεκα χρόνια) και Εμμανουήλ Εμμανουηλίδης (οκτώμισι χρόνια) για τη δολοφονία Λαμπράκη 30/12/1975: Απόφαση δίκης Πολυτεχνείου, δεκαεννιά καταδίκες, δώδεκα απαλλαγές 30/12/1996: Ο «Μαχόμενος Αντάρτικος Σχηματισμός» αναλαμβάνει την ευθύνη για τη βόμβα στην πρεσβεία του Περού στην Αθήνα ως ένδειξη αλληλεγγύης προς τους αντάρτες Τουπάκ Αμάρου 30/12/2006: Εκτελείται με απαγχονισμό ο Σαντάμ Χουσεΐν 30/12/2010: Βόμβα στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών (ΣΠΦ) 31/12: Ιαπωνία: Ημέρα εξαγνισμού 31/12/1942: Εκτελούνται έξι έλληνες πατριώτες στα Τρίκαλα μετά από απόφαση του ιταλικού στρατοδικείου 31/12/1931: Η ελληνική κυβέρνηση καταφεύγει σε δανεισμό «λόγω της διεθνούς οικονομικής κρίσης» 1/1: Αϊτή, Δυτική Σαμόα, Καμερούν, Σουδάν, Μπρουνέι: Ημέρα ανεξαρτησίας, Τσεχία, Σλοβακία: Ιδρυση Δημοκρατίας (1993), Κούβα: Ημέρα επανάστασης (1959) 1/1/1905: Εγκαινιάζεται ο υπερσιβηρικός σιδηρόδρομος που καλύπτει τη διαδρομή Βλαδιβοστόκ-Παρίσι σε 21 ημέρες **1/1/1905: Ιδρύεται η αμερικανική αναρχοσυνδικαλιστική ένωση «Industrial World Workers» 1/1/1919: Καρλ Λίμπκνεχτ και Ρόζα Λούζεμπουργκ ιδρύουν το Γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα** 2/1/1986: Συλλαμβάνονται οκτώ Αραβες που σχεδίαζαν επίθεση σε πρεσβεία της Αθήνας 21/1/1990: Πεθαίνει ο Ευάγγελος Αβέρωφ-Τοσίτσας 3/1/1956: Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ιδρύει την Εθνική Ριζοσπαστική Ενωση 3/1/1962: Ο Πάπας Ιωάννης ΙΓ΄ αφορίζει τον Φιντέλ Κάστρο 4/1: Μιανμάρ: Ημέρα ανεξαρτησίας (1948) **4/1/1943: Εκτέλεση πολωνού αθλητή του Ηρακλή και σαμποτέρ Γεώργιου Ιβάνοφ** 4/1/1972: Συλλαμβάνονται στα σύνορα δύο Γερμανοί που μετέφεραν δεκαπέντε ωρολογιακές βόμβες για να δράσουν στην Ελλάδα **5/1/1919: Δημιουργείται το ναζιστικό κόμμα στη Γερμανία (54ο μέλος ο Χίτλερ)** 5/1/1968: Ο Αλεξάντερ Ντούμπτσεκ γίνεται γενικός γραμματέας του ΚΚ Τσεχοσλοβακίας 5/1/1970: Ανακαλύπτεται εκρηκτικός μηχανισμός (ΠΑΚ) στις τουαλέτες του προξενείου των ΗΠΑ, στο κτίριο της αμερικανικής πρεσβείας στην Αθήνα.

25 χρόνια από την κατάρρευση του παλινορθωμένου καπιταλισμού της «ΕΣΣΔ»

Το «τέλος της ιστορίας» δεν ήρθε ακόμα (1)

Συμπληρώθηκαν ακριβώς 25 χρόνια από τότε που ο πρώην πρόεδρος της «Σοβιετικής Ενωσης» Μιχαήλ Γκορμπατσόφ αναγνώρισε επίσημα το τέλος του συστήματος που συνδέθηκε με τις μεγαλύτερες επαναστατικές παραδόσεις της εργατικής τάξης παγκόσμια. Στις 25 Δεκέμβρη του 1991, η κόκκινη σημαία με το σφυροδρέπανο κατέβηκε από το Κρεμλίνο και ο Γκορμπατσόφ υπέβαλε την παραίτησή του, παραδίδοντας την εξουσία στον Μπορίς Γέλτσιν. Ο Γέλτσιν ήταν επίσης πριν από μερικά χρόνια μέλος του πολιτικού γραφείου του «ΚΚΣΕ», όμως παραιτήθηκε για να πρωτοστατήσει στην αποκατάσταση ενός καπιταλισμού **δυτικού τύπου** στην «ΕΣΣΔ». Αυτό ήταν το κύκνειο άσμα της περιβόητης «Περεστρόικα», που είχε ξεκινήσει λίγα χρόνια πριν και κατέληξε στο τέλος της «Σοβιετικής Ενωσης».

Η παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ αποτέλεσε σημείο μεγάλων αντιπαραθέσεων μέσα στο κομμουνιστικό κίνημα, οι οποίες δεν μπορούν να περιοριστούν στα περιορισμένα πλαίσια μιας εφημερίδας[1]. Θα επιχειρήσουμε μόνο μια συνοπτική αναφορά στα όσα διαδραματίστηκαν στην πρώτη χώρα του σοσιαλισμού και στο πώς αυτή μετατράπηκε πρώτα σε μια κρατικο-καπιταλιστική και σοσιαλ-ιμπεριαλιστική οντότητα, για να καταλήξει σε μία κλασικού τύπου ιμπεριαλιστική χώρα με ιδιαίτερη βαρύτητα μέχρι και σήμερα στη διεθνή σκακιέρα.

Μη μπορώντας να κατανοήσουν ότι ο σοσιαλισμός μπορεί να ανατραπεί από τα «μέσα» (μέχρι τότε ο κίνδυνος της παλινόρθωσης εντοπιζόταν κυρίως στην εξωτερική παρέμβαση), πολλοί κομμουνιστές παγιδεύτηκαν στη λογική της υποστήριξης μιας «Σοβιετικής Ενωσης» που ελάχιστα κοινά είχε με τη Σοβιετική Ενωση των Λένιν και Στάλιν. Ταυτόχρονα, τα κομμουνιστικά κόμματα μετατράπηκαν από οργανώσεις της πρωτοπορίας της εργατικής τάξης σε πρακτορεία μίας σοσιαλ-ιμπεριαλιστικής πολιτικής που προβοκάρισε όσο κανένας άλλος τα κομμουνιστικά ιδανικά.

Πέρα απ' αυτούς που αποδέχτηκαν το σοβιετικό σοσιαλ-ιμπεριαλισμό, άλλοι διέγραψαν εξολοκλήρου όλη την επαναστατική ιστορία της Σοβιετικής Ενωσης, η οποία μέσα σε δύο δεκαετίες (το μεσοδιάστημα μεταξύ δύο Παγκόσμιων Πολέμων) κατόρθωσε να πετύχει τόσα πράγματα υπέρ της εργατικής τάξης και της φτωχομεσαίας αγροτιάς που δεν έχουν επιτευχθεί από καμία επαναστατική εξουσία πουθενά στον κόσμο.

Ομως, μια ιστορική αποτίμηση του τι πέτυχε και πώς έχασε η πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση στον κόσμο, θα πρέπει να αποφύγει τις εύκολες απαντήσεις, οι οποίες συνήθως γίνονται χωρίς σοβαρή τεκμηρίωση με γνώμονα τις πολιτικές σκοπιμότητες του καθένα.

Πέτυχε κάτι ο σοσιαλισμός;

Μπορεί σήμερα, τόσες δεκαετίες μετά, πολλοί να αναρωτιούνται αν είχαν αξία όλες οι θυσίες και οι αγώνες που έδωσε η εργατική τάξη, έχοντας στο μυαλό τους τους «σοσιαλισμούς» που κατέρρευσαν (ψευτοκομμουνιστικά καθεστώτα του λεγόμενου ανατολικού μπλοκ) ή εξακολουθούν να λεκιάζουν

αυτό το κοινωνικό σύστημα (όπως ο κινέζικος, ο βορειοκορεάτικος ή ο κουβανέζικος «σοσιαλισμός») ή ακόμα και το «σοσιαλισμό του 21ου αιώνα» του Τσάβες στη Βενεζουέλα, που αποδείχτηκε φιάσκο και τώρα καταρρέει, όμως η αλήθεια είναι ότι η διεθνής ακτινοβολία της Σοβιετικής Ενωσης δε θα υπήρχε, αν το προλεταριάτο δεν πετύχαινε τόσα πράγματα μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Γιατί το χρονικό διάστημα που οικοδομήθηκε ο σοσιαλισμός στην ΕΣΣΔ ζήτημα είναι αν ξεπέρασε τις δύο δεκαετίες ειρηνικής περιόδου. Ομως, αυτές οι δύο δεκαετίες, που μπορεί να φαίνονται σημαντικό χρονικό διάστημα για τη ζωή σε ατομικό επίπεδο, σε ιστορικό επίπεδο αποτελούν ελάχιστο χρόνο, ιδιαίτερα αν συνυπολογιστούν τα καθήκοντα που είχαν τεθεί.

Οι μπολσεβίκοι κατόρθωσαν ν' ανορθώσουν μια κατεστραμμένη από τον Α' Παγκόσμιο πόλεμο και την ιμπεριαλιστική επέμβαση οικονομία, να οργανώσουν σε εθελοντική συνεταιριστική βάση (και όχι βίαιη, όπως τόσο διαστρεβλωμένα παρουσιάζουν οι θιασώτες της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων) τα διάσπαρτα αγροτικά νοικοκυριά, να εκβιομηχανίσουν τη χώρα για να πετύχουν επάρκεια φτηνών αγαθών, κι όλα αυτά κόντρα στις επιβιώσεις του καπιταλισμού στις συνειδήσεις των ανθρώπων, ιδιαίτερα των πλατιών μαζών των αγροτών-μικροϊδιοκτητών και την τεράστια δύναμη της συνήθειας που αυτοί κουβαλούσαν, πράγματα που δεν μπορούσαν να ξεπεραστούν από τη μια στιγμή στην άλλη, κόντρα στην αντίσταση των πλούσιων αγροτών (κουλάκων), που έβλεπαν εχθρικά τους συνεταιρισμούς (κολχόζ), και σε ένα διεθνές κλίμα εχθρότητας από τον καπιταλιστικό περίγυρο, που εκμεταλλευόταν τις όποιες αδυναμίες ή λάθη της νεαρής σοβιετικής δημοκρατίας για να την αφανίσει. Παράλληλα, οι μπολσεβίκοι κατόρθωσαν να αναπτύξουν έναν άλλο τρόπο δουλειάς, μέσω της άμιλλας και όχι του ανταγωνισμού.

Αναφέρει ο -δηλωμένος αντισταλινικός- γάλλος συγγραφέας Λουί Αραγκόν στο έργο του «Παράλληλη Ιστορία»: *«Το 1946, οι εργάτες και οι τεχνικοί έκαναν πέντε εκατομμύρια προτάσεις, βρίσκοντας παραγωγικότερες μεθόδους εργασίας. Η εξάπλωση του κινήματος της σοσιαλιστικής άμιλλας, που ξαναμπήκε σε εφαρμογή από το Μάιο, ύστερα από πρωτοβουλία των μεταλλουργών του εργοστασίου Κύροβ της Μακέγιεβκα και στην οποία πήραν σε λίγο μέρος τα ανθρακωρυχεία, τα υφαντουργεία, οι μεταφορές, η ελαφρά βιομηχανία, η*

βιομηχανία αυτοκινήτων, η βιομηχανία πετρελαίου και τροφίμων, οι οικοδόμοι κλπ, δείχνει ότι η σοβιετική δημοκρατία λειτουργούσε σωστά την εποχή εκείνη, παρόλο που είχε δεχτεί καίρια χτυπήματα στον κυβερνητικό μηχανισμό. Το 1946 το 80% των εργατών πήραν μέρος στο κίνημα της σοσιαλιστικής άμιλλας».

Οι εργάτες ωφελήθηκαν από αυτό το κίνημα. Γιατί η άνοδος της παραγωγικότητας της εργασίας δεν πήγε στις τσέπες των αφεντικών, αλλά στις δικές τους, αφού το 1952 οι τιμές των τροφίμων και βιομηχανικών προϊόντων ήταν κατά μέσο όρο δύο φορές χαμηλότερες από όσο ήταν το 1947, ενώ το πραγματικό εισόδημα των εργατών και υπαλλήλων ήταν το 1951 κατά 57% μεγαλύτερο από το 1940 και των αγροτών κατά 60%. Το δε δελτίο στα τρόφιμα (που δημιουργούσε ατέλειωτες ουρές στα χρόνια πριν από την κατάρρευση του παλινορθωμένου καπιταλισμού το '91) είχε καταργηθεί από το Δεκέμβρη του 1947[3].

Χωρίς την επάρκεια αγαθών, χωρίς την ικανοποίηση των ολοένα αυξανόμενων υλικών αναγκών της εργαζόμενης κοινωνίας, κάθε λέξη για σοσιαλισμό είναι κενό γράμμα. **Ο σοσιαλισμός δεν είναι μοίρασμα της φτώχειας, όπως εντελώς διαστρεβλωμένα τον παρουσιάζουν οι επικριτές του, αλλά η ικανοποίηση των διαρκώς αυξανόμενων υλικών και πολιτιστικών αναγκών της κοινωνίας, πάνω στη βάση της πιο υψηλής τεχνικής. Οι ηγέτες των μπολσεβίκων το γνώριζαν αυτό και το επεσήμαιναν συνεχώς**.

Ο σοσιαλισμός είναι η πρώτη φάση της οικοδόμησης μιας νέας κομμουνιστικής κοινωνίας. Οπως τόνιζε ο Μαρξ, *«εδώ έχουμε να κάνουμε με μια κομμουνιστική κοινωνία, όχι όπως έχει εξελιχθεί πάνω στη δική της βάση, αλλά αντίθετα όπως ακριβώς προβάλλει από την καπιταλιστική κοινωνία, με μία κομμουνιστική κοινωνία, επομένως, που από κάθε άποψη, οικονομικά, ηθικά, πνευματικά, είναι γεμάτη με τα σημάδια της παλιάς κοινωνίας, που από τους κόλπους της βγήκε»*[2].

Η παλινόρθωση του καπιταλισμού

Η κατάρρευση που έγινε το 1991 δεν ήταν η κατάρρευση του σοσιαλισμού. Για όσους δεν θέλησαν να σταθούν στην επιφάνεια των γεγονότων, ο σοσιαλισμός στη Σοβιετική Ενωση δεν κατέρρευσε το Δεκέμβρη του 1991, αλλά τέσσερις δεκαετίες πριν, όταν στην ηγεσία του ΚΚΣΕ ανέβηκε ο Νικήτα Χρουτσιόφ.

Οι ανατροπές που συντελέστηκαν από τα μέσα της δεκαετίας του '50, με την άνοδο του Νικήτα Χρουτσιόφ στην εξουσία, έφεραν τα πάνω κάτω στη σοβιετική κοινωνία. Η επίθεση των δυνάμεων που εξέφραζε ο Χρουτσιόφ (η οποία κατά τον Χρουτσιόφ ξεκίνησε ενάντια στο «δικτατορικό» καθεστώς που υποτίθεται ότι επιβλήθηκε από τον «αιμοσταγή» Στάλιν, σύμφωνα με αυτά που αναφέρει στη μυστική έκθεση στο 20ό συνέδριο του ΚΚΣΕ το 1956, για την οποία θα μιλήσουμε στο επόμενο φύλλο) επικεντρώθηκε αρχικά στην αγροτική οικονομία. Ηδη, από το Σεπτέμβρη του 1953 η ΚΕ του ΚΚΣΕ αποφάσισε εντελώς τυχοδιωκτικά ν' αυξήσει μαζικά την καλλιεργήσιμη επιφάνεια ξεχερσώνοντας νέα εδάφη. Τα έξοδα των ξεχερσωμάτων φορτώθηκαν στην πλειοψηφία τους στα κολχόζ (τους συνεταιρισμούς της αγροτιάς, δηλαδή), ενώ το κράτος μείωσε δραματικά τις επενδύσεις του στην αγροτική οικονομία. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι στα χρόνια 1946-51 επενδύθηκαν 180 δισ. ρούβλια, ποσό που προβλεπόταν να υπερδιπλασιαστεί (380 δισ.) την πενταετία 1951-55. Ξέρετε πόσα επενδύθηκαν στο σύνολο της οικονομίας το 1956-60; Μόλις 100 δισ. ρούβλια[3]!

Το 1956 αποφασίζουν μάλιστα να φορτώσουν στα κολχόζ τα έξοδα για την κατασκευή κτιρίων, λεσχών, παιδικών σταθμών κ.λπ. κάνοντας νέα αφαίμαξη στα οικονομικά τους, ενώ το Μάρτη του 1958 αποφασίζουν να πουλήσουν τα τρακτέρ και τις μηχανές στα κολχόζ, υποστηρίζοντας ότι *«τώρα που η πλειοψηφία των κολχόζ είναι σε θέση να προμηθευτεί και να χρησιμοποιήσει σωστά και πιο παραγωγικά τα τρακτέρ, τα κομπάιν και τις άλλες γεωργικές μηχανές, επιβάλλεται να αρχίσει η πούληση των μηχανών αυτών στα κολχόζ»*![4]

Τι σήμαινε αυτό; Ο,τι ακριβώς προειδοποιούσε ο Στάλιν το 1952 στο έργο του «Οικονομικά προβλήματα του Σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ»: *«Μπορούν, άραγε, να σηκώσουν αυτά τα έξοδα τα κολχόζ μας κι αν ακόμα ήταν εκατομμυριούχα; Οχι, δεν μπορούν, γιατί δε βρίσκονται σε θέση να αναλάβουν έξοδα δισεκατομμυρίων, που μπορούν να ξεπληρωθούν μονάχα ύστερα από 6-8 χρόνια. Τα έξοδα αυτά μπορεί να τ' αναλάβει μονάχα το κράτος, γιατί αυτό και μόνο αυτό είναι σε θέση να σηκώσει πάνω του τις ζημιές από την εκτόπιση των παλιών μηχανών και την αντικατάσταση τους από νέες, γιατί αυτό και μόνο αυτό είναι σε θέση να αντέξει αυτές τις ζημιές επί 6 ως 8 χρόνια, με σκοπό να βγάλει τα έξοδα του στο τέλος αυτού του χρονικού διαστήματος. Τι σημαίνει ύστερα από όλα αυτά το να ζητάμε να πουληθούν οι μηχανοτρακτερικοί σταθμοί στα κολχόζ, σαν ιδιοκτησία τους; Αυτό σημαίνει, να οδηγήσουμε τα κολχόζ σε μεγάλες ζημιές και να τα καταστρέψουμε, να υπονομεύσουμε την εκμηχάνιση της αγροτικής οικονομίας, να κατεβάσουμε τους ρυθμούς της κολχόζνικης παραγωγής».*[5]

Στο ίδιο έργο, αναφέρονταν ακόμα πιο συγκεκριμένα τα αποτελέσματα που θα είχε μια τέτοια πολιτική: *«Το αποτέλεσμα θα ήταν, πρώτα-πρώτα, ότι τα κολχόζ θα γίνονταν ιδιοκτήτες των βασικών εργαλείων παραγωγής, θα καταλήγανε, δηλαδή, να βρίσκονται σε μια ιδιότυπη κατάσταση, στην οποία δε βρίσκεται καμιά επιχείρηση στη χώρα μας, γιατί, όπως είναι γνωστό, ακόμα κι οι εθνικοποιημένες επιχειρήσεις δεν είναι σ' εμάς ιδιοκτήτες των εργαλείων παραγωγής... Μπορούμε, άραγε, να πούμε ότι μια τέτοια κατάσταση θα συντελούσε στην ανύψωση της κολχόζνικης ιδιοκτησίας μέχρι το επίπεδο της κοινωνικής ιδιοκτησίας, ότι θα επιτάχυνε το πέρασμα της κοινωνίας μας από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό; Δε θα ήταν πιο σωστό να πούμε ότι μια τέτοια κατάσταση* ***θα μπορούσε μονάχα να απομακρύνει την κολχόζνικη ιδιοκτησία από την κοινωνική ιδιοκτησία κι ότι θα οδηγούσε όχι στο πλησίασμα προς τον κομμουνισμό, αλλά αντίθετα στην απομάκρυνση απ' αυτόν;»***[5] (οι εμφάσεις δικές μας).

Η ζωή έδειξε πόσο δίκιο είχε ο Στάλιν σε αυτές τις επισημάνσεις. Τα οικονομικά αποτελέσματα μιλούν από μόνα τους. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι το 1952 η παραγωγή σταριού ήταν 131 εκατ. τόνους, ενώ στα χρόνια 1956-60 κατά μέσο όρο 121.5 και το 1961-65 έφτασε τα 130.2 κι ας υποσχόταν η κλίκα Χρουτσιόφ ότι το 1960 η παραγωγή σταριού θα έφτανε τους 180 εκ. τόνους! Αντί γι' αυτό, το 1965 δεν είχαν πιάσει ούτε την παραγωγή του 1952![3]

Τον ίδιο δρόμο ακολούθησε η κλίκα Χρουτσιόφ και στη βιομηχανία. Μείωσαν τις επενδύσεις στις ακριτικές δημοκρατίες για να εξοικονομήσουν λεφτά για το κυνηγητό των εξοπλισμών και αναγόρευσαν το υλικό κίνητρο σε βασικό μοχλό για την άνοδο της παραγωγικότητας της εργασίας, αποβλέποντας στο άνοιγμα της ψαλίδας των μισθών ανάμεσα σε διευθυντικά στελέχη και τους εργαζόμενους. Η σοσιαλιστική άμιλλα, η κομμουνιστική ηθική, η κριτική και αυτοκριτική θεωρούνταν... ξεπερασμένες! Τα κεφάλαια αρχίζουν να πηγαίνουν στην πολεμική και την ελαφριά βιομηχανία, που δίνουν εύκολο και γρήγορο κέρδος. Την ίδια στιγμή, ο Χρουτσιόφ διακήρυσσε ότι η ΕΣΣΔ βαδίζει προς την πλέρια οικοδόμηση του... κομμουνισμού! Τα αρνητικά οικονομικά αποτελέσματα αυτής της πολιτικής στοίχισαν στον Χρουτσιόφ τη θέση του, ενώ το 23ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, το Μάρτη του 1965, παραδέχτηκε ότι *«δεν μπορέσαμε να εκπληρώσουμε τα καθήκοντα του εφτάχρονου σχεδίου σε μερικούς σπουδαίους δείκτες»* και ότι *«τα τελευταία χρόνια άρχισαν να εκδηλώνονται ορισμένα αρνητικά φαινόμενα, όπως είναι η επιβράδυνση των ρυθμών*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

στο ψαχνό

Η μόνη λύση

Τι είναι η επιστολή των Τσακαλώτου-Τσίπρα προς τους ιμπεριαλιστές δανειστές; Μια δήλωση μετάνοιας και νομιμοφροσύνης, ίδια και απαράλλαχτη με αντίστοιχες δηλώσεις και ενέργειες που έχουν ζητηθεί στο πρόσφατο παρελθόν από τις προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις.

Οι μόνοι που δε δικαιούνται να μιλούν είναι οι πασόκοι, οι νεοδημοκράτες και οι λοιποί μνημονιακοί, που έχουν ήδη κάνει τις δικές τους κωλοτούμπες, τις δικές τους μετάνοιες, τις δικές τους υποκύψεις. Ποιος ξεχνάει την επιστολή συμμόρφωσης με το δεύτερο μνημόνιο, που αναγκάστηκαν να υπογράψουν οι Βενιζέλος, Σαμαράς και Καρατζαφέρης, εταίροι στη συγκυβέρνηση Παπαδήμου; Ποιος ξεχνάει το mea culpa που εκστόμισε ο Σαμαράς παρουσία της Μέρκελ στο Βερολίνο; Ποιος ξεχνάει τη ρύθμιση για τις 100 δόσεις, που την ψήφισαν οι Σαμαροβενιζέλοι στη Βουλή και αναγκάστηκαν να την ξεψηφίσουν επειδή δεν είχαν πάρει την έγκριση της τρόικας;

Σκατά από τον ίδιο βόθρο είναι όλοι τους, αλλά -παίζοντας το γνωστό παιχνίδι της αστικής πολιτικής- παριστάνουν τους προστάτες του λαού όταν είναι στην αντιπολίτευση και συνεχίζουν την ίδια μνημονιακή πολιτική όταν βρίσκονται στην κυβέρνηση. Με τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, πολιτικά μορφώματα που δεν είχαν υπογράψει τα δύο πρώτα Μνημόνια, απλώς συμπληρώθηκε το παζλ, για να μη μένει καμιά αμφιβολία για το χαρακτήρα των αστικών πολιτικών δυνάμεων.

Πρόκειται για πολιτικές δυνάμεις ορκισμένες να υπερασπίζονται τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Κι επειδή ο ελληνικός καπιταλισμός είναι μεσαίου επιπέδου ανάπτυξης, εξαρτημένος από το διεθνές μονοπωλιακό κεφάλαιο, οι κυβερνήσεις που τον εκπροσωπούν είναι αναγκαστικά κυβερνήσεις υποταγμένες στα ιμπεριαλιστικά κέντρα που διαχειρίζονται τις τύχες του μονοπωλιακού κεφαλαίου.

Η αστική πολιτική καταφέρνει να κρύβει αυτή τη μεγάλη αλήθεια, που βρίσκεται στη βάση της λειτουργίας του συστήματος. Ο κοινοβουλευτισμός, με τον ψευτοδιαχωρισμό ανάμεσα σε κυβέρνηση και αντιπολίτευση, είναι το ιδανικό σύστημα για να κρύβει αυτή την αλήθεια. Ως τσόντα έρχονται και κάποιες μικροαστικές δυνάμεις με τις δήθεν ρεαλιστικές μεταβατικές προτάσεις τους.

Το συμπέρασμα είναι πως -για να απαλλαγούμε από τα δεινά που με τα Μνημόνια έγιναν διαρκής μάστιγα- πρέπει να απαλλαγούμε από την αιτιά που τα γεννά. Κι αυτή είναι ο καπιταλισμός, δεν είναι η μια ή η άλλη κυβέρνηση, που δεν έχουν πλέον ούτε τις μικρές δυνατότητες πρόσκαιρης κοινωνικής δημαγωγίας, που είχαν οι κυβερνήσεις στο παρελθόν.

Η λύση θα είναι επαναστατική ή δε θα υπάρξει, είχαμε γράψει σε ένα παλαιότερο εξώφυλλο της «Κόντρας». Τίποτα δεν άλλαξε από τότε που να μας δημιουργήσει την ανάγκη να επανεξετάσουμε αυτή την εκτίμηση. Καθώς μετά από μερικές ώρες θα μας αφήνει ο έβδομος μνημονιακός χρόνος, εκείνο που πρέπει να στριφογυρίζει συνέχεια στο μυαλό μας είναι οι όροι που απαιτείται να εκπληρωθούν για να πάρει σάρκα και οστά το όραμα της επαναστατικής ανατροπής, που θα μας απαλλάξει από τον καπιταλισμό και τα δεινά του.

Συχνά ακούγεται ο όρος «συγκέντρωση των επαναστατικών δυνάμεων». Το καθήκον αυτό, το πράγματι πολύ σημαντικό, δεν μπορεί να νοηθεί πέρα από την πολιτική συγκρότηση της πρωτοπορίας της εργατικής τάξης πάνω στη βάση ενός προγράμματος επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού.

Καλή, αγωνιστική χρονιά!

Οι πασόκοι (Μανιάτης, Λοβέρδος, Μάρκου - προς μεταγραφή) πήραν την ομάδα μπάσκετ της Βουλής και πήγαν να παίξουν ένα ψηφοθηρικό ματσάκι στο Ναύπλιο (να στηρίξουν και τον Μανιάτη στην εκλογική του περιφέρεια). Και φόρεσαν φανέλες με τη στάμπα εταιρίας χορηγού! Τόσο ξεφτίλες. Ενα πενηντάρικο να έδινε ο καθένας από την τσέπη του, θα μπορούσαν ν' αγοράσουν εμφανίσεις χωρίς χορηγό. Αλλά ποιος έχασε την τσίπα για να τη βρουν οι ξετσίπωτοι;

ΚΟΝΤΡΕΣ

Απλή αριθμητική

Αρκεί και μόνο το κόψιμο του ΕΚΑΣ στο μισό (για όσους παίρνουν ακόμα ΕΚΑΣ) για να πούμε ότι οι πιο χαμηλοσυνταξιούχοι από τους χαμηλοσυνταξιούχους, μέσα σε τρεις-τέσσερις μήνες θα έχουν χάσει το φιλοδώρημα που τους έδωσε ο Τσίπρας, έχοντας το θράσος να το βαφτίσει «13η σύνταξη».

Αν κάνουμε ένα διαφορετικό λογαριασμό, μπορούμε να υπολογίσουμε πόσες φορές έχουν χάσει αυτό το επίδομα-φιλοδώρημα από τότε που άρχισαν τα χαράτσια του τρίτου Μνημόνιου στις συντάξεις (αύξηση 2% της εισφοράς υγείας στην κύρια σύνταξη και επιβολή εισφοράς 6% και στην επικουρική) και τα πετσοκόμματα συντάξεων.

Κάποτε, ακόμα και το ρεφορμιστικό συνδικαλιστικό κίνημα ήταν αντίθετο στη λεγόμενη επιδοματική πολιτική. Ζητούσε σταθερές αυξήσεις στις συντάξεις και τους μισθούς και όχι «ευέλικτα» επιδόματα. Σήμερα, φτάσαμε στο σημείο να βγαίνει ο «αριστερός» Τσίπρας και να κομπορρημονεί επειδή έδωσε ένα εφάπαξ φιλοδώρημα στους χαμηλοσυνταξιούχους, απ' αυτά που ήδη τους έχει αρπάξει και χωρίς να λογαριάσουμε αυτά που θα εξακολουθήσει να τους αρπάζει.

Post-truth

«Λέξη της χρονιάς» ανακήρυξε το Λεξικό της Οξφόρδης τον νεόκοπο όρο «post-truth». «Μετά την αλήθεια» ή «πέρα από την αλήθεια» θα τον μεταφράζαμε στα ελληνικά. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε για να περιγράψει την τακτική εκείνων που σχεδίασαν και υλοποίησαν τις καμπάνιες του Brexit στη Βρετανία και του Τραμπ στις ΗΠΑ, χρησιμοποιώντας κυρίως το Ιντερνετ και τις διάφορες πλατφόρμες του (από τα ψαχτήρια της Google μέχρι τα περιβόητα social media). Εριχναν, λέει, στην αρένα τα πιο τερατώδη ψέματα, αδιαφορώντας για οτιδήποτε άλλο πέρα από τον εγκλωβισμό των ψηφοφόρων.

Κάθε άλλο παρά καινούργια είναι, όμως, αυτή η τακτική. Τα μέσα μπορεί ν' αλλάζουν, όμως η τακτική είναι η ίδια. Πρόκειται για την πιο ακραία, την πιο αδίστακτη εφαρμογή αυτού που από παλιά έχει ονομαστεί κοινωνική δημαγωγία, το οποίο πάντοτε αποτελούσε βασικό στοιχείο της αστικής πολιτικής. Η αστική πολιτική εμπεριέχει το ψέμα, με το οποίο εξασφαλίζεται πολιτική επιρροή. Εκείνο που διαφέρει από πολιτικό σε πολιτικό, από κόμμα σε κόμμα, από ιστορική περίοδο σε ιστορική περίοδο, είναι η... ποσότητα των ψεμάτων που χρησιμοποιούνται κατά τις προεκλογικές περιόδους.

Διασταυρώσεις

Σκάνδαλο Σαρκοζί στο Βέλγιο! Μα τι δουλειά έχει ο Σαρκοζί με το Βέλγιο; Ο Σαρκοζί ήταν πρόεδρος της Γαλλίας. Ναι, αλλά στο Βέλγιο ήταν κατηγορούμενος για απάτες και ξέπλυμα βρόμικου χρήματος ένας καζάχος μεγιστάνας. Και ο Σαρκοζί μπούκωσε με χρήμα τη μισή πολιτική ηγεσία του Βελγίου, προκειμένου να απαλλαγεί ο κατηγορούμενος μεγιστάνας. Και μόλις αυτός παραδόθηκε στην κοινωνία ως πάλλευκος περιστερά (όπως έγραφαν οι παλιοί «κοινωνικοί» συντάκτες), το Καζαχστάν παρήγγειλε πενήντα ελικόπτερα από τη γαλλική αεροναυπηγική βιομηχανία, έναντι 2 δισ. ευρώ.

Μπορεί κανείς να φανταστεί πώς δούλεψε η δουλειά. Ο καζάχος μεγιστάνας ξέπλενε χρήμα για λογαριασμό και μελών της κυβέρνησής του. Αυτός ήξερε ανθρώπους της γαλλικής πολεμικής βιομηχανίας (συνεταιράκια σε βρόμικες μπίζνες), έκλεισε μαζί τους το ντιλ, και οι γάλλοι μονοπωλιστές έβαλαν τον Σαρκοζί να λαδώσει τους βέλγους πολιτικούς. Και ο Σαρκοζί ρισκάρισε τ' όνομά του χωρίς να βγάλει τίποτα; Αν θέλετε, μπορείτε ελεύθερα να το πιστέψετε. Εμείς όμως αγανακτούμε μ' εκείνους που επιμένουν ότι πολιτικοοικονομικά σκάνδαλα γίνονται μόνο σε κάτι καθυστερημένες χώρες τύπου Ελλάδας.

Απλοποίηση

Αντίθετα από τη Δύση, όπου υπάρχουν διαμορφωμένοι κάποιοι θεσμοί του εποικοδομήματος (πολιτειακοί και δικαστικοί) που πρέπει να λειτουργήσουν και συχνά μπερδεύονται και προκαλούν προβλήματα στη λειτουργία της αστικής πολιτικής, στη Ρωσία ο Πούτιν έχει απλοποιήσει τα πράγματα. Βεβαίως δεν είναι τσάρος, είναι εκλεγμένος. Κυβερνά όμως σαν τσάρος. Ολους τους πολιτικούς παράγοντες γύρω του τους έχει στο χέρι. Εχει για τον καθέναν από δαύτους έναν τεράστιο φάκελο με στοιχεία για χρηματισμό, κι όταν θέλει να ξεφορτωθεί κάποιον, τραβάει ένα στοιχείο από το φάκελο και τον στέλνει στις αστυνομι-

Διαγωνισμός ντροπής

Εξεμάνησαν οι δεξιοί και οι πασόκοι βουλευτές: ακούς εκεί, σ' ένα νομοσχέδιο 17 άρθρων να κατατίθενται 46 τροπολογίες και απ' αυτές να γίνονται δεκτές οι 38 (18 υπουργικές και 20 βουλευτικές). Και να είναι σχεδόν όλες οι βουλευτικές καλυμμένες υπουργικές, για να μη χρειάζεται να περάσουν από το Ελεγκτικό Συνέδριο (δηλαδή, οι υπουργοί έκαναν πάσα τις τροπολογίες σε κάποιους δικούς τους βουλευτές, αυτοί τις κατέθεταν και ο υπουργός έσπευδε να τις κάνει δεκτές).

«Αρκετά πια!» φώναξε γεμάτος από ιερή αγανάκτηση ο πασόκος Γ. Μανιάτης (πρώην μνημονιακός υπουργός). Η απάντηση ήρθε από τον... φλεγματικό (τον λες και κυνικό) Γ. Σταθάκη: στο τελευταίο νομοσχέδιο του 2014, επί Σαμαροβενιζέλων, είχαν κατατεθεί συνολικά 102 τροπολογίες. «Η έντασή σας είναι υπερβολική», γιατί «τα στατιστικά δεδομένα είναι αμείλικτα σε βάρος σας». «Είναι μέτρο σύγκρισης για εσάς ότι δεν είστε χειρότεροι από τους προηγούμενους;» συνέχισε το βιολί του ο Μανιάτης. Αυτό είναι το μέτρο σύγκρισης των Τσιπροκαμμένων. Το δικό σου μέτρο ποιο είναι, ρε Μανιάτη, που παριστάνεις την αθώα περιστερά;

Είχε νικητή ο διαγωνισμός της ντροπής για το ποιος κάνει κατάχρηση στην κατάθεση τροπολογιών της τελευταίας στιγμής; Οχι βέβαια. Ετσι ρα βρήκαν, έτσι τα συνεχίζουν.

κοδικαστικές αρχές για τα περαιτέρω.

Πρόσφατο είναι το παράδειγμα του υπουργού Οικονομίας Αλεξέι Ουλιουκάγεφ, που συνελήφθη κατηγορούμενος ότι απέσπασε εκβιαστικά μίζα ύψους 2 εκατ. δολαρίων από την κρατική Rosneft, προκειμένου να εγκρίνει (ο Ουλιουκάγεφ) την εξαγορά από τη Rosneft της επίσης κρατικής Bachneft. Δηλαδή, πρέπει να πιστέψουμε ότι ο επικεφαλής της Rosneft Ιγκόρ Σετσίν, πρώην πράκτορας της KGB (όπως και ο Πούτιν, του οποίου είναι κολλητός), δεν μπορούσε ν' αγοράσει μια μικρότερη πετρελαϊκή εταιρία κι αντί να απευθυνθεί στον Πούτιν και να λύσει το πρόβλημα, υπέκυψε στον εκβιασμό του Ουλιουκάγεφ και του έδωσε 2 εκατ. δολάρια μίζα. Η μίζα μπορεί να έπεσε (κάπως έτσι μοιράζονται τα λεφτά στα στελέχη της πουτινικής κλίκας), όμως η αποκάλυψή της δεν έγινε για λόγους διαφάνειας και δικαιοσύνης, αλλά στο πλαίσιο κάποιου ξεκαθαρίσματος λογαριασμών.

Περασμένα, ξεχασμένα

«Ο Υπουργός Οικονομίας και Ανάπτυξης, Δημήτρης Παπαδημητρίου, ο Υφυπουργός, Στέργιος Πιτσιόρλας και η Επίτροπος της Ευρωπαϊκής Ενωσης, Κορίνα Κρετσού, αρμόδια για την Περιφερειακή Πολιτική, επισκέφθηκαν σχολείο ΣΔΙΤ στην Πεντέλη, το οποίο μόλις ολοκληρώθηκε (...) Τα δημόσια σχολεία που υλοποιούνται μέσω της μεθόδου των ΣΔΙΤ, έχουν κατασκευαστεί με βάση προδιαγραφές εξαιρετικής ποιότητας. Οι ιδιώτες ανάδοχοι έχουν την ευθύνη της μακροχρόνιας συντήρησης και τήρησης όλων αυτών των προδιαγραφών για 25 έτη, ενώ οι πληρωμές τους συνδέονται με τη συνεχή τήρηση όλων των ποιοτικών προδιαγραφών στη διάρκεια των 25 ετών της σύμβασης».

Η ανακοίνωση εκδόθηκε την Πέμπτη 22 Δεκέμβρη από το υπουργείο Οικονομίας. Πού βρίσκεται η είδηση; Στο ότι οι συριζαίοι προπαγανδίζουν την κατασκευή βασικών υποδομών με την κακόφημη μέθοδο ΣΔΙΤ (Σύμπραξη Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα), που όσο ήταν στην αντιπολίτευση την κατήγγειλαν και αυτοί ως μέθοδο πλιατσικολόγησης του δημόσιου τομέα από τους εργολάβους.

Θαυμάστε και τη συνέχεια του δελτίο Τύπου: *«Ο κ. Παπαδημητρίου τόνισε ότι η συγκεκριμένη πρωτοβουλία συνιστά απόδειξη ότι ο δημόσιος με τον ιδιωτικό τομέας μπορεί να συμπράττει με όρους κοινωνικού οφέλους, για την παραγωγή ενός έργου υψηλής αξίας και ποιότητας»*! Αν ζούσε ο Μαρξ, ή που θα έσκιζε το «Κεφάλαιο» ή που θα καραδοκούσε για να πλακώσει στα χαστούκια αυτόν τον αναιδή καθηγητίσκο που μας ήρθε φυτευτός από κάποιο κολεγιακό παράρτημα της Wall Street.

Μαγκιά, κλανιά, Νικολάκης Παππάς

Το νεοσυσταθέν ΕΣΡ απάντησε στον Μαρινάκη, που «καίγεται» να λειτουργήσει το κανάλι, στο οποίο έχει επενδύσει κάποια κεφάλαια, ότι δεν μπορεί να του δώσει προσωρινή άδεια, διότι δεν υπάρχει θεσμικό καθεστώς που να επιτρέπει κάτι τέτοιο. Ο Μαρινάκης είχε στείλει στο ΕΣΡ δύο επιστολές (25 Νοέμβρη και 6 Δεκέμβρη), ζητώντας απ' αυτό να πράξει τα δέοντα, ώστε το κανάλι του να συμβληθεί «με τον πάροχο δικτύου για εκπομπή τηλεοπτικού προγράμματος» (με τη Digea, δηλαδή, που ελέγχεται από τους παλιούς καναλάρχες και έχει βάλει πάγο στο σχέδιο του εφοπλιστή και πειραιάρχη, για ευνόητους λόγους).

Θα περίμενε κανείς κάποια αντίδραση από τον Νικολάκη τον Παππά, που μέχρι ν' αναλάβει ο Βούτσης να κλείσει τη γνωστή συμφωνία με τη ΝΔ, ακυρώνοντας το νόμο Παππά, πουλούσε μαγκιά, ότι θα περάσει ρύθμιση για τη χορήγηση προσωρινών αδειών στους Μαρινάκη και Σαββίδη. Μούγκα, όμως, ο ψευτόμαγκας. Μαγκιά, κλανιά και κώλος φιλιστρίνι, που λέγανε παλιά στου Ψυρρή. Από το νόμο του δεν έχει απομείνει τίποτα. Οι παλιοί καναλάρχες εκπέμπουν κανονικότατα, ενώ το ΕΣΡ δηλώνει ότι θα προκηρύξει διαγωνισμό μόνο όταν καθαρογραφεί η απόφαση του ΣτΕ.

Κλαυσίγελως δικαίωσης

Κομματάκι δύσκολο του ερχόταν του Σαμαρά να βγει και να πει ότι ο Μπαρουφάκης τον δικαίωσε, «αποκαλύπτοντας» πως ο Σόιμπλε του είχε πει ότι από τον Ιούνη του 2014 είχε αποφασίσει να ρίξει την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου. Μπαρουφάκης είν' αυτός, δεν είναι για να συνδέεσαι με οποιονδήποτε τρόπο μαζί του. Ελα, όμως, που η θεωρία Μπαρουφάκη βολεύει τον απόμαχο Σαμαρά που αναζητά δικαίωση! Στον Παπαχρήστου των «Νέων» είπε (όχι με επώνυμη δήλωση), ότι «προβληματίζεται έντονα αν θα τοποθετηθεί και με ποιον τρόπο». Και βρήκαν τον τρόπο να βγάλουν προς τα έξω τη... δικαίωση. Ο Σαμαράς -έγραψε ο Παπαχρήστος- συνομιλεί με το περιβάλλον του και λέει πως όσα λέει ο Μπαρουφάκης «είναι συγκλονιστικά» και «όσο δεν διαψεύδονται ισχύουν» και σημαίνουν ότι «εμένα (τον Σαμαρά) με έριξε ο Σόιμπλε, αλλά για να υλοποιηθεί το σχέδιό του απαιτήθηκε, και όπως αποδείχτηκε από τα πράγματα την είχε, η συνέργεια του Τσίπρα και του ΣΥΡΙΖΑ»!

Πόσο γελοίος μπορεί να γίνει ένας αστός πολιτικός, που δεν κατάφερε να κάνει παρά μόνο δυόμισι χρόνια πρωθυπουργικής θητείας και ακόμα δεν μπορεί να το χωνέψει.

Κοινωνική Ασφάλιση υπό αίρεση

Μετά την εξευτελιστική επιστολή των Τσακαλώτου-Τσίπρα στους ιμπεριαλιστές δανειστές (αναλυτικά γράφουμε στη σελίδα 8), έχουμε για πρώτη φορά στην ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού ένα **επίδομα υπό αίρεση**. Η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ δεσμεύεται ότι, αν δεν πιαστεί ο στόχος για το «πρωτογενές πλεόνασμα» του 2016, το ποσό που δόθηκε ως επίδομα θα παρθεί πίσω από τους συνταξιούχους.

Βέβαια, ο Τσακαλώτος σημειώνει στην επιστολή ότι είναι απίθανο να μην πιαστεί ο στόχος και μπορεί στην πράξη να γίνει αυτό (αν και πάντοτε πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί, γιατί και πέρσι είπαν αρχικά ότι έπιασαν «πρωτογενές πλεόνασμα» 0,6% του ΑΕΠ, όμως τον Απρίλη η Eurostat το «μέτρησε» στο 0,2% του ΑΕΠ). Εκείνο που εμείς πρέπει να κρατήσουμε είναι η παραχώρηση ενός επιδόματος υπό αίρεση. Και μάλιστα ενός επιδόματος που συμπληρώνει τη σύνταξη.

Τα επιδόματα ήταν πάντοτε υπό αίρεση, ποτέ όμως μ' αυτόν τον τρόπο. Μπορεί μετά από κάμποσα χρόνια να ερχόταν μια κυβέρνηση και να μείωνε ή να έκοβε ένα επίδομα, ποτέ όμως δεν είχαμε το φαινόμενο ένα επίδομα να δίνεται από την αρχή υπό αίρεση: αν πιάσουμε το στόχο, θα σας το αφήσουμε, αν δεν τον πιάσουμε, θα σας το πάρουμε πίσω.

Με τη λογική αυτή, οι συντάξιμες αποδοχές γίνονται και επισήμως ένα μέγεθος απολύτως σχετικό, που σε κάποιο βαθμό εξαρτάται από τη γενική πορεία των δημόσιων οικονομικών. Υπό το πρίσμα του νόμου Κατρούγκαλου για την Κοινωνική Ασφάλιση, αυτή η λογική, έτσι όπως υπαγορεύτηκε από τους ιμπεριαλιστές δανειστές και επισημοποιήθηκε με την επιστολή Τσακαλώτου, έρχεται να επιβεβαιώσει αυτό που εμείς «φωνάζουμε» από τότε που ψηφίστηκε ο νόμος Κατρούγκαλου. Οτι υπό αίρεση είναι η ίδια η σύνταξη. Τουλάχιστον ένα σημαντικό μέρος της, που ποικίλλει από συνταξιούχο σε συνταξιούχο.

Αναφερόμαστε στην περιβόητη «προσωπική διαφορά». Ολες οι συντάξεις που έχουν χορηγηθεί μέχρι τώρα θα επανυπολογιστούν με το νέο σύστημα (αυτό του νόμου Κατρούγκαλου). Φυσικά, με τον επανυπολογισμό όλες οι συντάξεις θα βρεθούν μικρότερες από τις καταβαλλόμενες. Η διαφορά ανάμεσα στην καταβαλλόμενη σύνταξη και αυτή που θα βγάλει ο επανυπολογισμός θα καταβάλλεται ως «προσωπική διαφορά». Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι ο συνταξιούχος δεν τη δικαιούται, αλλά την πήρε κάποτε χαριστικά (η «πελατειακή λογική» που έλεγε ο Κατρούγκαλος) και η μεγαλόψυχη κυβέρνηση δεν του τη ζητάει πίσω. Θα του τη ζητήσει, όμως, αύριο. Οχι μόνο επειδή το νέο υπερταμείο, ο ΕΦΚΑ, είναι ένα Ταμείο εξαρχής χρεοκοπημένο (τους λόγους τους έχουμε εκθέσει αναλυτικά σε παλαιότερα δημοσιεύματά μας), αλλά και επειδή η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου έχει ήδη συμφωνήσει (το πρωτοσυμφώνησε στο Μνημόνιο, το επιβεβαίωσε με την απόφαση του Eurogroup στις 5 Δεκέμβρη, το επανεπιβεβαίωσε με την επιστολή Τσακαλώτου στις 23 Δεκέμβρη) για «πρωτογενή πλεονάσματα» ύψους 3,5% του ΑΕΠ και μετά το 2018 (το μόνο που είναι ακόμα ανοιχτό είναι για πόσα χρόνια μετά το 2018 θα ισχύει αυτό). Από πού θα βγουν αυτά τα υπέρογκα «πρωτογενή πλεονάσματα» αν όχι από τις συντάξεις και συγκεκριμένα από τις «προσωπικές διαφορές» που θεωρούνται ως χαριστική παροχή προς τους συνταξιούχους;

Το ΔΝΤ, με τον κυνισμό και την αναλγησία που χαρακτηρίζει τα στελέχη του, έχει ήδη ζητήσει να θεσπιστεί αυτό από τώρα. Η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΝΕΛ, συμφωνώντας να είναι υπό την αίρεση της επίτευξης του «πρωτογενούς πλεονάσματος»το ισχνό φιλανθρωπικό βοήθημα που έδωσε σε κάποιους συνταξιούχους, έκανε ήδη το πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Αν δε φοβόταν την κατακραυγή, θα συμφωνούσε από τώρα και σ' αυτά που ζητάει το ΔΝΤ. Προσπαθεί να δείξει, όμως, ότι τάχα κάνει «σκληρή διαπραγμάτευση», γι' αυτό και το καθυστερεί.

Κυπριακό

Αγριος αμερικάνικος εκβιασμός

Τσίπρας και Αναστασιάδης, με τη συμμετοχή και των υπουργών Εξωτερικών Ελλάδας και Κύπρου, συναντιούνται σήμερα για μια ακόμα φορά, σε μια προσπάθεια να βρουν μια γραμμή άμυνας που θα τους επιτρέψει να αποφύγουν το στιγματισμό τους ως οι πολιτικοί που «πούλησαν» την Κύπρο. Αυτό ισχύει περισσότερο για τον Τσίπρα, γιατί ο Αναστασιάδης δείχνει αποφασισμένος να υπογράψει τα πάντα, καθώς έχει αποδυναμωθεί και το εσωτερικό εθνικιστικό μέτωπο στην Κύπρο.

Με το status quo της κατοχής εδώ και 42 χρόνια, το τουρκικό καθεστώς εμφανίζεται ως αυτό που κάνει τις μεγάλες παραχωρήσεις! Θα επιστρέψει στην ελληνοκυπριακή κοινότητα ένα ελάχιστο ποσοστό των εδαφών που έχει υπό κατοχή. Δε θα τα χαλάσουν σε μερικά τετραγωνικά χιλιόμετρα εδάφους και μερικά χιλιόμετρα ακτογραμμής, όμως αυτοί που εμφανίζονται ως... παραχωρησιούχοι θέλουν και τα ανταλλάγματά τους. Τη λεγόμενη πολιτική ισότητα (δηλαδή ένα ανοιχτά συνομοσπονδιακό σύστημα κρατικής οργάνωσης) την έχουν ήδη πάρει, αφού η ελληνοκυπριακή πλευρά έχει αποδεχτεί την έννοια των δύο «συνιστώντων κρατών». Εχουν κατακτήσει και την εκ περιτροπής προεδρία. Συζήτηση γίνεται μόνο για τη διάρκειά της. Αν θα είναι 4-2 (ελληνοκύπριος-τουρκοκύπριος πρόεδρος, όπως ζητάει ο Αναστασιάδης) ή 2-2 (όπως ζητάει ο Ακιντζί).

Μετά από τόσες... υποχωρήσεις, το τουρκικό καθεστώς δεν μπορεί να μη ζητήσει και «κάτι». Αυτό το «κάτι», μάλιστα, το παρουσιάζει σαν μια ακόμα υποχώρηση! Πρόκειται για την παραμονή τουρκικών στρατευμάτων, σε βάση εντός του τουρκοκυπριακού «συνιστώντος κράτους», για να «εγγυηθούν» την «ασφάλεια» των Τουρκοκυπρίων, για μια περίοδο στη διάρκεια της οποίας θα κριθεί η αποτελεσματικότητα της νέας κρατικής οργάνωσης. Για πάντα, δηλαδή, αν θέλουμε να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους. Αυτό το έχουν αποδεχτεί ως «εύλογη απαίτηση» Αμερικανοί και Βρετανοί, που ασκούν πιέσεις μόνο στην ελληνική πλευρά πλέον.

Με αυτό το «διαπραγματευτικό απόθεμα», η τουρκική πλευρά διατυπώνει αξιώσεις και για την πολυμερή διάσκεψη: όχι εκπρόσωποι του Συμβουλίου Ασφάλειας του ΟΗΕ (άρα, όχι Ρωσία, όχι Γαλλία ή ΕΕ), όχι η Κυπριακή Δημοκρατία ως κρατική οντότητα (μόνο ο Αναστασιάδης ως εκπρόσωπος του ελληνοκυπριακού «συνιστώντος κράτους»), παρουσία μόνο των δύο κοινοτήτων και των εγγυητριών δυνάμεων (Ελλάδα, Τουρκία, Βρετανία).

Το ερώτημα είναι αν Αναστασιάδης και Τσίπρας θέλουν να απεμπλακούν από αυτή τη διαδικασία (φοβούμενοι τη λαϊκή οργή) ή αν απλά ψάχνουν τον καλύτερο τρόπο για να σερβίρουν το «αναπόφευκτο».

25 χρόνια από την κατάρρευση του παλινορθωμένου καπιταλισμού της «ΕΣΣΔ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

ανάπτυξης της παραγωγής και της παραγωγικότητας της εργασίας».[6]

Η αποδοχή της οικονομικής αποτυχίας από την άποψη των δεικτών ανάπτυξης της σοβιετικής οικονομίας, που χρεώθηκε στον Χρουτσιόφ από τον Μπρέζνιεφ, δεν έγινε για να διορθωθεί ο ολισθηρός δρόμος προς τον καπιταλισμό, που είχε πάρει η Σοβιετική Ενωση, αλλά για να συνεχιστεί και να εδραιωθεί αυτή η πορεία, υπό την κλίκα Μπρέζνιεφ αυτή τη φορά, μετατρέποντας την Σοβιετική Ενωση σε μια χώρα όχι μόνο κρατικο-καπιταλιστική αλλά σοσιαλ-ιμπεριαλιστική.

Στο επόμενο: Οι αντιθέσεις στο σοσιαλισμό και η παλινόρθωση του καπιταλισμού μέσω της «αποσταλινοποίησης» από τον Νικήτα Χρουτσιόφ.

Παραπομπές:

1. Ανάλυση για την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ έγινε στις αρχές του 1990 από τον σ. Γεράσιμο Λιόντο, στο περιοδικό Μαρξιστική Λενινιστική Επιθεώρηση (ΜΑΛΕΠ) της Μ-Λ Οργάνωσης ΣΑΚΕ, σε σειρά άρθρων με τίτλο «Σοσιαλιστική οικοδόμηση και καπιταλιστική παλινόρθωση στην ΕΣΣΔ». Επίσης, στη μπροσούρα της ίδιας οργάνωσης με τίτλο «Περεστρόικα - Η ανώτατη φάση του παλινορθωμένου καπιταλισμού» (εκδόσεις «Οχτώβρης», Σεπτ. 1988). Το υλικό αυτό υπάρχει στα γραφεία της «Κόντρας» για όποιον ενδιαφέρεται.

2. Καρλ Μαρξ, «Κριτική του Προγράμματος της Γκότα - Παρατηρήσεις στο πρόγραμμα του Γερμανικού Εργατικού Κόμματος».

3. Για περισσότερα στοιχεία βλ. «Περεστρόικα - Η ανώτατη φάση του παλινορθωμένου καπιταλισμού».

4. Απόσπασμα από την Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΣΕ το Μάρτη του 1953 - Νέος Κόσμος 3/1958.

5. Ι.Β. Στάλιν, «Οικονομικά προβλήματα του Σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ», 1952.

6. «23ο συνέδριο του ΚΚΣΕ», σελ. 51.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Δυο διαφορετικοί κόσμοι

Η Αθλητική Ελπίδα Προσφύγων ή Hope Refugees Football Club, όπως είναι η διεθνής ονομασία της, είναι μια ομάδα στην οποία αγωνίζονται πρόσφυγες που ζουν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Ελαιώνα, του Ελληνικού, του Σκαραμαγκά και του Σχιστού. Δημιουργήθηκε από τη συνεργασία της ΜΚΟ «Γη», του Οργανισμού Πολιτισμού, Αθλητισμού και Νεολαίας Δήμου Πειραιά, του Συμβουλίου Μεταναστών Πειραιά και του συνδέσμου Προπονητών Ποδοσφαίρου Πειραιά, υπό την αιγίδα της ΟΥΕΦΑ. Η «ίδρυση» της ομάδας έγινε πριν δυο μήνες, αγωνίζεται στο πρωτάθλημα εταιριών και την επόμενη σεζόν ίσως να αγωνιστεί στο πρωτάθλημα της ΕΠΣ Πειραιά. Αρχικά στην ομάδα αγωνίζονταν πρόσφυγες από το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Σκαραμαγκά και αργότερα εντάχθηκαν σε αυτή πρόσφυγες και από άλλα στρατόπεδα.

Στόχος της ομάδας είναι να δώσει στους πρόσφυγες «τη δυνατότητα να ξεφεύγουν για λίγες ώρες από τα προβλήματα που τους έφεραν εδώ και από τις σκέψεις για το μέλλον τους». Το όλο εγχείρημα έχει και την ανάλογη προβολή από τα ΜΜΕ, ενώ το ισπανικό πρακτορείο ειδήσεων (EFE) είχε αφιέρωμα στην ομάδα και φιλοξένησε δηλώσεις του Αντώνη Νικοπολίδη, που προσφέρει εθελοντικά τις υπηρεσίες του από τη θέση του τεχνικού Διευθυντή.

Η ιδέα για την ίδρυση της Ελπίδας δεν είναι ελληνικής κοπής. Αντίστοιχη ομάδα, η Liberi Nantes, στην οποία αγωνίζονται μόνο αιτούντες άσυλο, έχει δημιουργηθεί στη Ρώμη από το 2007 με στόχο να καταπολεμήσει το ρατσισμό και την ξενοφοβία. Από μια επίσκεψη στην ιστοσελίδα της στο facebook βγαίνει το συμπέρασμα ότι η ιταλική ομάδα (όπως και η Ελπίδα) έχει σχέση με διάφορες ΜΚΟ και οι δραστηριότητές της έχουν φιλοξενηθεί και στο επίσημο τηλεοπτικό κανάλι της ΟΥΕΦΑ.

Στην αντίπερα όχθη, υπάρχουν δυο ομάδες στις οποίες αγωνίζονται πρόσφυγες και μετανάστες, οι οποίες όμως έχουν διαφορετική στόχευση. Στη Γερμανία, η FC Lampedusa St. Pauli, που δημιουργήθηκε τον Απρίλη του 2014 με την βοήθεια των οπαδών της Ζανκτ Πάουλι, που φημίζεται για τον αντιφασιστικό και αντιρατσιστικό χαρακτήρα της ως σωματείο. Στην ομάδα αγωνίζονται πρόσφυγες από τις χώρες της Αφρικής, οι οποίοι πριν φτάσουν στο Αμβούργο έζησαν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στη Λαμπεντούζα. Στη Σκωτία, η United Glasgow FC, που ξεκίνησε τη δράση της το 2011 με σκοπό την καταπολέμηση των διακρίσεων και την κοινωνική ένταξη των προσφύγων και των μεταναστών. Στις ιστοσελίδες των δυο ομάδων στο facebook, εκτός από τη διάσταση της αλληλεγγύης προς τους πρόσφυγες, είναι έντονος και ο αντιφασιστικός χαρακτήρας τους, που έρχεται σε αντίθεση με το δόγμα του No politica που προσπαθούν να επιβάλλουν στο χώρο του ποδοσφαίρου ΦΙΦΑ και ΟΥΕΦΑ.

Από τη μια πλευρά έχουμε την προσπάθεια του αστικού κράτους, υπό την αιγίδα των ΦΙΦΑ και ΟΥΕΦΑ και με την βοήθεια των ΜΚΟ, των εθελοντικών ομάδων, των κρατικών φορέων και των ΜΜΕ, να χρησιμοποιήσει το ποδόσφαιρο για να προβάλλει μόνο την ανθρωπιστική πλευρά του προσφυγικού και να δείξει ότι έχει ευαισθησίες και ενδιαφέρεται για το δράμα των ανθρώπων που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις χώρες τους και να αναζητήσουν μια καλύτερη ζωή στην Ευρώπη. Από την άλλη πλευρά, οι οργανωμένοι οπαδοί των ομάδων και διάφορες συλλογικότητες προσπαθούν να θέσουν το ζήτημα στην πραγματική του διάσταση και να καταδείξουν ότι η λύση στο προσφυγικό μπορεί να έρθει μόνο μέσα από τον αντιφασιστικό και αντικαπιταλιστικό αγώνα. Δυο διαφορετικοί κόσμοι συγκρούονται σε ένα ποδοσφαιρικό γήπεδο...

Κος Πάπιας

papias@eksegersi.gr

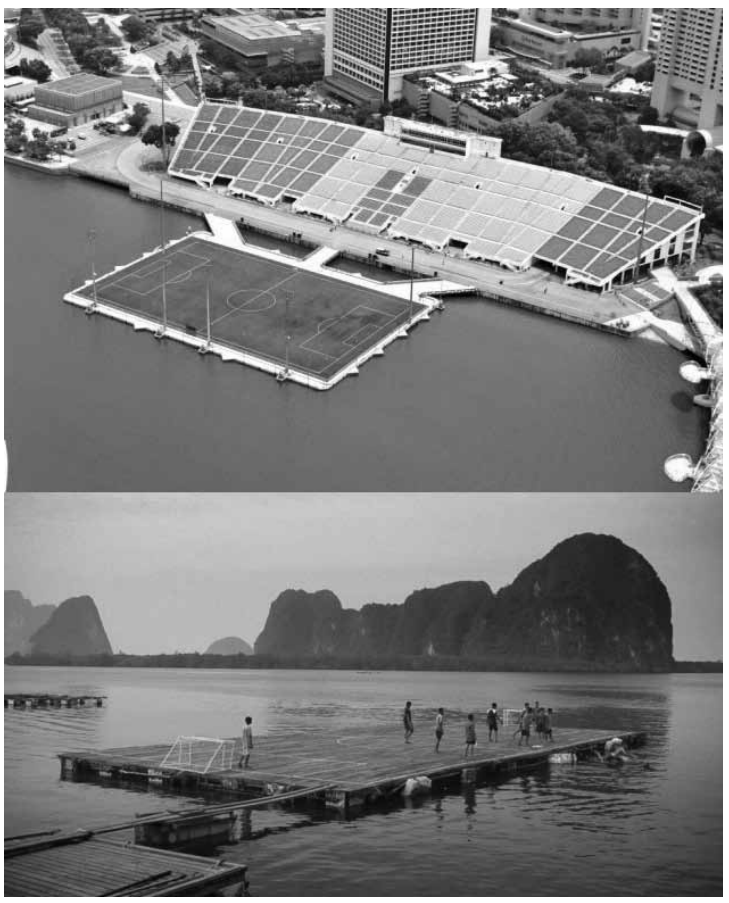

Δεν μπορεί να υπάρξει σύγκριση ανάμεσα στα δυο γήπεδα ποδοσφαίρου. Το πολυτελέστατο γήπεδο στην Μαρίνα Μπέι (Σιγκαπούρη), που το πιθανότερο χρησιμοποιείται για να αθλούνται κάποιοι με πολλά φράγκα, και το άλλο αυτοσχέδια κατασκευή με σανίδες στην Πανιέε (Ταϊλάνδη), που το χρησιμοποιούν οι πιτσιρικάδες της περιοχής για να παίζουν και να ονειρεύονται ότι μπορεί κάποια στιγμή να γίνουν μεγάλα αστέρια της μπάλας και να παίξουν σε κανονικό γήπεδο. Αυτό που μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα είναι ότι το πραγματικό νόημα του πιο λαϊκού αθλήματος, που λέγεται ποδόσφαιρο, μπόρει να βρει «δικαίωση» μόνο στο απίθανο γήπεδο της Πανιέε.

Το αποκρουστικό πρόσωπο της «εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης»

Απανωτές συνεντεύξεις έδωσε το τελευταίο διάστημα, μετά τις προγραμματικές του δηλώσεις, ο υπουργός Παιδείας, «εκλαϊκεύοντας» τις κατευθύνσεις που θα ακολουθήσει η «εκπαιδευτική μεταρρύθμιση» των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ. Μέσα από τα λεγόμενα του Γαβρόγλου αποκαλύπτεται το αποκρουστικό πρόσωπο των αλλαγών, που υλοποιούν τις κατευθύνσεις του ΟΟΣΑ και τις «καλές πρακτικές» των χωρών της ΕΕ. (Αναμένεται η νέα έκθεση του ΟΟΣΑ για το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, ύστερα από συμφωνία με την κυβέρνηση, το πλαίσιο, όμως, το έχει βάλει και η προηγούμενη έκθεση. Την έκθεση αυτή οι συριζαίοι τη θεωρούν «ευαγγέλιο» για τις αλλαγές που σχεδιάζουν.)

Σταχυολογούμε:

Για τους διορισμούς μόνιμων εκπαιδευτικών

Κ. Γαβρόγλου: «Πρόκειται για ένα σύστημα παιδαγωγικά αλλά και εργασιακά απαράδεκτο (σ.σ.: ο διορισμός ωρομίσθιων εκπαιδευτικών). Μέσω των διορισμών που προσπαθούμε να διασφαλίσουμε πιστεύουμε ότι θα καταφέρουμε να λύσουμε αυτό το πρόβλημα. ***Σε αυτό το ζήτημα ομολογώ πως αντιμετωπίζουμε τη σθεναρή αντίσταση των θεσμών****. Όμως σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να υποχωρήσουμε σε αυτή τη διεκδίκηση»* (οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Συμπέρασμα: Ο υπουργός Παιδείας, παρά τις φιοριτούρες της δήθεν αντίστασης, ομολογεί ότι δεν πρόκειται να γίνουν μόνιμοι διορισμοί εκπαιδευτικών, γιατί έτσι απαιτούν οι «θεσμοί» και, ως γνωστόν, η συγκυβέρνηση αποτελεί τον πυρήνα των «προθύμων», προκειμένου να κρατηθεί στην εξουσία.

Για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών

Κ. Γαβρόγλου: «Μίλησα κατ' αρχήν όχι για αξιολόγηση, αλλά για αυτο-αξιολόγηση της σχολικής μονάδας... ***Θα συμπεριλαμβάνει δηλαδή όχι μόνο τον σύλλογο διδασκόντων, αλλά μ' έναν τρόπο και τους μαθητές, τους γονείς και την τοπική κοινωνία****. Θα πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι είναι μια πρωτοβουλία που αναλαμβάνουμε όχι με τιμωρητική λογική, αλλά σε μια προσπάθεια να δημιουργηθεί μια διαδικασία που θα δίνει τη δυνατότητα στις σχολικές μονάδες να βελτιώσουν οι ίδιες το έργο τους...*

Θα αναδείξει τις πρωτοποριακές πρακτικές που έχουν ήδη καθιερώσει πολλοί εκπαιδευτικοί στα σχολεία*. Σημαντικό, επίσης, είναι ότι, όπως συμβαίνει και κατά την αξιολόγηση των στελεχών της εκπαίδευσης, θα ζητείται η καταγραφή και των ελλείψεων, των υποχρεώσεων τις πολιτείας προς τα σχολεία».*

«Το τι θα γίνει με την αξιολόγηση του υπόλοιπου εκπαιδευτικού προσωπικού -πλην των 20.000 στελεχών- δεν είναι θέμα που το συζητάμε. Δεν είναι θέμα. Το υπόλοιπο εκπαιδευτικό προσωπικό θα πάρει μέρος στην αξιολόγηση των στελεχών, θα πάρει μέρος στην αυτοαξιολόγηση του σχολείου. ***Ας δούμε όλα αυτά τα αποτελέσματα, ας τα μελετήσουμε κλπ και θα δούμε ποιο θα είναι το επόμενο βήμα. Δεν ξέρουμε. Δεν σημαίνει ότι όταν ολοκληρωθούν αυτά πάμε στους εκπαιδευτικούς. Δεν είναι αυτή η σειρά. Μπορεί να ξαναπάμε στις αυτοαξιολογήσεις*** (οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Συμπέρασμα: Η «αυτοαξιολόγηση» είναι ο φερετζές της αξιολόγησης που έπεται και θα έχει στο «μενού» και μισθολογικές κατατάξεις-διαφοροποιήσεις και απολύσεις. Απλώς, τώρα δεν είναι σκόπιμο να αποκαλυφθεί ολόκληρη η διαδικασία. Ο Γαβρόγλου ήδη αφήνει με φανερό τρόπο πονηρά υπονοούμενα για το «επόμενο βήμα», το οποίο δήθεν το υπουργείο δεν το ξέρει ακόμη. Θυμίζουμε ότι το Μνημόνιο αναφέρει ότι η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών πρέπει να είναι στο πλαίσιο της αξιολόγησης όλων των δημόσιων υπάλληλων.

Η δε συμπερίληψη στην «αυτοαξιολόγηση» της «καταγραφής και των ελλείψεων, των υποχρεώσεων τις πολιτείας προς τα σχολεία» γίνεται για ξεκάρφωμα. Το αστικό κράτος είναι το μόνο υπεύθυνο διαχρονικά για τις ελλείψεις στα σχολεία και την άθλια κρατική χρηματοδότηση. Δε χρειάζονται ιδιαίτερες διαδικασίες αξιολόγησης για να διαπιστωθούν αυτές οι ελλείψεις και να χρηματοδοτηθούν τα σχολεία, ώστε να καλύπτουν όλες τις πραγματικές τους ανάγκες.

Η «αυτοαξιολόγηση» της σχολικής μονάδας θα δείχνει ως υπεύθυνους όχι μόνο το σύλλογο διδασκόντων , αλλά και τους μαθητές και τους γονείς. Η κατεύθυνση αυτή από μόνη της, καθώς και η «ανάδειξη των πρωτοποριακών πρακτικών που έχουν ήδη καθιερώσει πολλοί εκπαιδευτικοί στα σχολεία» θα σηματοδοτήσει την κατηγοριοποίηση των σχολείων με βάση όχι μόνο τα «καινοτόμα προγράμματα» που αναλαμβάνουν οι εκπαιδευτικοί, αλλά και την «απόδοση» των μαθητών και τη συνεισφορά (οικονομική και μη) των γονιών τους στη λειτουργία της σχολικής μονάδας.

Για την «αυτονομία» της σχολικής μονάδας

Κ. Γαβρόγλου: «Δεν αναφέρεται σε οικονομική αυτονομία ούτε σε αυτονομία επί της εκπαιδευτικής διαδικασίας – πολιτικής (π.χ. την επιλογή των βιβλίων που θα διδαχθούν) αλλά σε μια διαδικασία διοικητικής αυτονομίας που θα περιορίσει τη γραφειοκρατία».

Συμπέρασμα: Ο υπουργός Παιδείας κρύβει τα χαρτιά του, την πραγματική ουσία της «αυτονομίας», που είναι κυρίως η οικονομική αυτονομία, δηλαδή η απαλλαγή του αστικού κράτους από τις υποχρεώσεις του απέναντι στη δημόσια εκπαίδευση και η ιδιωτικοποίηση της λειτουργίας της και η διοικητική αυτονομία, που «σχετίζεται με την έννοια της αποκέντρωσης» και οδηγεί στην παρέμβαση των τοπικών παραγόντων και των επιχειρηματιών της κάθε περιοχής στο εκπαιδευτικό γίγνεσθαι με το αζημίωτο.

Στο πόρισμα της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής (πρόεδρος Γαβρόγλου), αναφέρονται τα εξής: «Βασική αρχή» της μεταρρύθμισης και «κεντρική πολιτική επιλογή» είναι η «αυτονομία της σχολικής μονάδας», η οποία διακρίνεται σε παιδαγωγική, διοικητική και οικονομική.

«Η παιδαγωγική αυτονομία αφορά τη μεγαλύτερη συμμετοχή των εκπαιδευτικών στα προγράμματα σπουδών, στις διδακτικές μεθόδους, στην επιλογή του εκπαιδευτικού υλικού, την επιλογή του τρόπου αξιολόγησης των μαθητών, κ.λπ. Η διοικητική αυτονομία, σχετίζεται με την έννοια της αποκέντρωσης, όπου οι διαφορετικές εκπαιδευτικές περιφέρειες έχουν την υποχρέωση να προσαρμόσουν, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό ανάλογα με το επίπεδο αυτονομίας που τους προσφέρεται, τις βασικές εκπαιδευτικές πολιτικές οι οποίες εκπορεύονται από το Υπουργείο Παιδείας. Η οικονομική αυτονομία, αναφέρεται στη δυνατότητα που δίνεται στη σχολική μονάδα να διαχειριστεί τους πόρους της ή να αναζητήσει πρόσθετους».

Για αρχή θα δοθεί στην παρέμβαση των εκπαιδευτικών ένας περιορισμένος και διακοσμητικός ρόλος, που θα δημιουργεί μια ατμόσφαιρα δημοκρατίας, χωρίς σε καμιά περίπτωση να αμφισβητείται το περιεχόμενο και ο ρόλος του αστικού σχολείου και οι κατευθύνσεις που θα ορίζονται άνωθεν σε κεντρικό επίπεδο.

Για την περιγραφική αξιολόγηση των μαθητών

*Κ. Γαβρόγλου: «****Η περιγραφική αξιολόγηση δεν σημαίνει ότι θα καταργηθούν οι βαθμοί****. Η περιγραφική αξιολόγηση λειτουργεί πειραματικά από φέτος και σχεδιάζουμε να γενικευτεί από το επόμενο σχολικό έτος. Στόχος είναι να μετακινηθεί η έμφαση από το κυνήγι των*

βαθμών στην ουσία της εκπαιδευτικής διαδικασίας που είναι η ανάπτυξη πολύπλευρων προσωπικοτήτων» (οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Συμπέρασμα: Περιγραφική αξιολόγηση δε σημαίνει και κατάργηση της βαθμολογίας, που κατατάσσει τους μαθητές σε κατηγορίες, καθορίζοντας τη μετέπειτα εξέλιξή τους, δημιουργώντας ανταγωνιστικές νοοτροπίες και ενισχύοντας φαινόμενα έλλειψης αυτοσεβασμού. Θα πρόκειται, δηλαδή, για ένα μεικτό σύστημα, που δεν καταργεί τις αξιολογικές κρίσεις των μαθητών, που βαραίνουν κυρίως τις πλάτες των μαθητών των προερχόμενων από φτωχά λαϊκά στρώματα.

Για τις πανελλαδικές εξετάσεις και τις αλλαγές στο Λύκειο

Κ. Γαβρόγλου: «Είναι απαραίτητο να αλλάξει όλο το σύστημα πρόσβασης και ***μαζί και τα μαθήματα στα οποία θα εξετάζονται οι μαθητές****».*

«Το σχολείο θα μπορεί να σταθεί ακόμη περισσότερο στα πόδια του, διότι ***οι τελευταίες δύο τάξεις του λυκείου δεν θα είναι ακυρωμένες, ορισμένες εξετάσεις για ορισμένα μαθήματα θα είναι πανελλαδικού χαρακτήρα, ορισμένα θα είναι σχολικές εξετάσεις****».*

«Το σχέδιό μας είναι το τετράπτυχο: αναβάθμιση των δύο τελευταίων τάξεων του λυκείου, ***απόκτηση ενός έγκυρου Εθνικού Απολυτηρίου, κατάργηση των πανελληνίων εξετάσεων****, και αναμόρφωση των πρώτων ετών του πανεπιστημίου».*

«Η προοπτική της ελεύθερης πρόσβασης ***σε όσες σχολές είναι δυνατόν*** *είναι βεβαίως κάτι που και αντιμετωπίζουμε θετικά ως υπουργείο και σκεφτόμαστε ως προς τη δυνατότητα υλοποίησής του»* (οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Συμπέρασμα: Οι πανελλαδικές εξετάσεις δεν καταργούνται, αλλά αποκτούν άλλη μορφή. Κάποια μαθήματα θα έχουν εξετάσεις πανελλαδικού χαρακτήρα και κάποια θα εξετάζονται ενδοσχολικά.

Το Λύκειο αυστηροποιείται, μετατρέπεται σε ένα σχολείο για λίγους κι εκλεκτούς και καθιερώνονται πολλαπλές αξιολογικές διαδικασίες (πόρισμα Λιάκου) που θα οδηγούν σε ένα «έγκυρο» Εθνικό Απολυτήριο. Οι λεπτομέρειες αναφέρονται στο πόρισμα Λιάκου.

Η ελεύθερη πρόσβαση είναι ένα όνειρο απατηλό. Μετά την απόκτηση του Εθνικού Απολυτήριου, που θα είναι μια σκληρή δοκιμασία, «μελετάται» η ελεύθερη πρόσβαση σε κάποιες σχολές, κυρίως των ΤΕΙ, που είναι «στα αζήτητα». Για τις σχολές υψηλής ζήτησης προβλέπονται εξετάσεις πανελλαδικού χαρακτήρα και επιπλέον αξιολογικά κριτήρια (π.χ. συντελεστές βαρύτητας σε κάποια μαθήματα, συνέντευξη, πολύ καλή γνώση αγγλικής γλώσσας).

Γιούλα Γκεσούλη

Αλητεία!

Ο ξεκαρδιστικός (και αδίστακτος στη δημαγωγία) Τρύφωνας Αλεξιάδης πήρε πόδι από την κυβέρνηση, άφησε όμως «έργο». Τμήμα αυτού του «έργου» είναι και η εισαγωγή μαθήματος «Φορολογικής Συνείδησης» στα σχολεία, που είχε συμφωνήσει με τον Φίλη, όπως είχε αποκαλύψει σε συνέντευξή του στην «Αυγή». Οπως έλεγε ο Αλεξιάδης, το μάθημα θα είχε ως σκοπό να διαπαιδαγωγήσει τα παιδιά πως για τα χάλια που βλέπουν σε Παιδεία, Υγεία, Υποδομές φταίνε αυτοί που δεν πληρώνουν φόρους! Οι οποίοι, προφανώς, είναι οι γονείς των παιδιών. Δηλαδή, ο λαουτζίκος που τον έχουν ξεσκίσει -κυριολεκτικά- στα χαράτσια.

Δεν ήταν μια ακόμα γραφικότητα του Τρύφωνα. Γιατί σε πολλά σχολεία της χώρας έφτασε από τη Διεύθυνση Φορολογικής Συμμόρφωσης του υπουργείου Οικονομικών ερωτηματολόγιο προς τους εκπαιδευτικούς σχετικό με τη διαμόρφωση του «μαθήματος». Επειδή πρόκειται πραγματικά για αλητεία (οι εκπαιδευτικοί άρχισαν ήδη να αντιδρούν, χωρίς να συγκρατούν την οργή τους), καλό θα είναι να μαζευτούν. Υπάρχουν και κάποια όρια.

Αχαλίνωτοι

Ενας αριστερός θα απέφευγε να πάει στο χρηματιστήριο της Wall Street, στο ναό του διεθνούς καπιταλιστικού τζόγου, στο άντρο των μεγαλύτερων και πιο άγριων σπεκουλαδόρων του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, που δεκαετίες τώρα ρουφάει το αίμα του ελληνικού λαού (μέσω του δανεισμού του ελληνικού κράτους). Οι συριζαίοι, όμως, έχουν αποβάλει τέτοιες αναστολές. Γι' αυτό και ο Σταθάκης, χωρίς δισταγμό, χωρίς τσίπα καμιά, πήγε στη Νέα Υόρκη για να πάρει μέρος σε συνέδριο ενός «επενδυτικού» μαγαζιού που απευθύνεται σε ραντιέρηδες και επί τη ευκαιρία πήγε μέχρι τη Wall Street, όπου χτύπησε το καμπανάκι έναρξης της συνεδρίασης, χειροκροτούμενος από τα «κοράκια των αγορών». Ηταν να μην πηδήξουν το χαντάκι...

Εθνικισμός παλαιάς κοπής σε νέα έκδοση

Ο Ζουράρις είναι γραφικός, σ' αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία. Ο Ζουράρις, όμως, είναι υπουργός. Και οι αντιπολιτευόμενοι ή αυτοί που ψάχνουν θέματα για να γεμίσουν σελίδες και ραδιοτηλεοπτικό χρόνο, στέκονται στην εξωτερική όψη της γραφικότητας και όχι στην ουσία του «φαινομένου Ζουράρι», που κάθε άλλο παρά γραφική είναι. Γιατί ο Ζουράρις, με όλη τη γραφικότητα του καλοζωισμένου αστού που κουβαλάει τόσα χρόνια τώρα στο πολιτικό και μιντιακό στερέωμα, είναι εκπρόσωπος ενός ρεύματος, το οποίο εκφράζει με συμπαγή και συγκροτημένο τρόπο. Ο Ζουράρις είναι εκπρόσωπος του παλαιάς κοπής νεοελληνικού εθνικισμού (από την εποχή του Κωνσταντίνου Παπαρρηγόπουλου και της «Ιστορίας του Ελληνικού Εθνους»), που έχει στον πυρήνα του τη θεωρία της «συνέχειας».

Για τον Τσίπρα και τους υπόλοιπους ημιμαθείς (ή και αμόρφωτους) της νέας γενιάς του ευρω-αναθεωρητισμού αυτά είναι «ψιλά γράμματα». Γι' αυτούς σημασία έχει η παραμονή στην εξουσία. Γι' αυτό δε δίστασαν να συνεργαστούν με το ακροδεξιό μόρφωμα του Καμμένου, γι' αυτό δε δίστασαν να βάλουν τον Ζουράρι στο υπουργείο Παιδείας. Γι' αυτό δεν έδωσαν την παραμικρή σημασία όταν ο Ζουράρις επιτέθηκε στον ιστορικό Α. Λιάκο, τον πρόεδρο της «Επιτροπής Διαλόγου» που είχε διορίσει ο Φίλης. Ολοι έμειναν στους Ζουράρειους χαρακτηρισμούς («βοσκηματώδης τύπος» κτλ.) και όχι στην ουσία: ο Ζουράρις κατηγορούσε τον Λιάκο διότι υποστηρίζει «αυτή την βροντερή ηλιθιότητα, το σκωρ, τη βρωμώδη επιστημονολογικά άποψη της ασυνέχειας των Ελλήνων».

Οι κοσμοπολίτικες απόψεις ενός πανεπιστημιακού όπως ο Λιάκος, που από τροτσκιστής στα νιάτα του βρέθηκε στο περιβάλλον του Σημίτη και έγινε ευρέως γνωστός για τα «εκσυγχρονιστικά» άρθρα του στην κυριακάτικη φυλλάδα του Συγκροτήματος Λαμπράκη, δεν έχουν καμιά σημασία. Το ζήτημα της «συνέχειας», όμως, που επαναφέρει ο Ζουράρις, έχει σημασία, καθώς επανέρχεται από υπουργό μιας «αριστερής» κυβέρνησης, στους κόλπους της οποίας υπάρχουν στελέχη (Μπαλτάς, Φίλης, Βούτσης, Φλαμπουράρης) ζυμωμένα με τις ιδέες του κοσμοπολιτισμού, που επί δεκαετίες καλλιέργησε το ρεύμα του ευρω-αναθεωρητισμού. Τα στελέχη του παλιού «εσωτερικού» είχαν συνηθίσει να διαβάζουν τον Ελεφάντη, τον Ηλιού, τον Βουρνά, και όχι τον Ζουράρι και τους «πατέρες» των απόψεών του. Σίγουρα έχουν πρόβλημα, όμως αυτό είναι... φιλολογικού χαρακτήρα και σαφώς υποδεέστερο από την ανάγκη παραμονής στην εξουσία. Γι' αυτό και σκουπίζουν τις εθνικιστικές ροχάλες που τους φτύνει καταπρόσωπο ο Ζουράρις και αποφαίνονται ότι... ψιχαλίζει.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε το ρόλο που έπαιξε ο εθνικισμός της «τρισχιλιετούς ιστορίας του ελληνικού έθνους» κατά την περίοδο της «μεγάλης ιδέας» και των τυχοδιωκτισμών που τη συνόδεψαν. Αν η «μεγάλη ιδέα» ως όχημα πολιτικών τυχοδιωκτισμών τσακίστηκε το 1922 στη Μικρά Ασία, ως θεωρία παρέμεινε και χρησιμοποιούνταν ως ιδεολογική φενάκη για να δικαιολογήσει το μαρασμό στον οποίο οι κυρίαρχες τάξεις είχαν καταδικάσει τον ελληνικό λαό. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η ιδεολογική φενάκη ξαναθέριεψε την περίοδο της χούντας. Και σίγουρα δεν είναι τυχαίο ότι οι «λόξες» του κάθε Ζουράρι (και του κάθε Καμμένου) βρίσκουν έδαφος για ν' αναπτυχθούν σήμερα, την εποχή του αποικισμού και της κινεζοποίησης, μολονότι στην κυβέρνηση βρίσκεται ένα κόμμα που ιστορικά συνδέεται με τον κοσμοπολιτισμό και όχι με τον εθνικισμό.

Στο επαναστατικό ΚΚΕ και στους διανοούμενούς του ανήκει η τιμή ότι πάλεψαν με το σκοτάδι της «μεγάλης ιδέας» και το διέλυσαν. Ο αγώνας τους δεν ήταν μια διαμάχη σε πανεπιστημιακά αμφιθέατρα και φιλολογικά σαλόνια, αλλά ένας αγώνας με όλα τα χαρακτηριστικά της πάλης ενάντια σε ένα καθεστώς που δε δίσταζε μπροστά σε οποιοδήποτε έγκλημα προκειμένου να καταπνίξει κάθε ιδέα που διέλυε το σκοταδισμό του, γιατί ήξερε ότι αυτές οι ιδέες έρχονταν από ένα κίνημα της κοινωνικής απελευθέρωσης. Οτι έδιναν στην εργατική τάξη και στα άλλα εργαζόμενα στρώματα υλικό για να αναπτύξουν την ταξική αυτοσυνείδησή τους.

Από το κολαστήριο της Κέρκυρας, το 1939, στο έργο του *«Θέσεις για την Ιστορία του ΚΚΕ»*, ο Νίκος Ζαχαριάδης συμπύκνωνε με θαυμαστή ενάργεια την πολεμική ενάντια στη θεωρία της συνέχειας: *«Το ελληνικό έθνος, απλώνοντας τις ρίζες του στο βυζαντινό μεσαίωνα, πήρε τη βασική του διαμόρφωση κάτω από την κυριαρχία των σουλτάνων. Ζυμώθηκε κι ανδρώθηκε μέσα σε ατελείωτη σειρά από εθνικούς και δημοκρατικούς αγώνες. Και την απελευθερωτική του επανάσταση τη θέλησε και την άρχισε σαν εθνικοδημοκρατικό ξεσκλάβωμα από την οθωμανική υποδούλωση και τη φαναριώτικη και κοτζαμπασίδικη εκμετάλλευση και όχι μονάχα για τους έλληνες, αλλά και για όλους τους βαλκανικούς λαούς. Ετσι τραγούδησε και δούλεψε την επαναστατική ιδέα ο Ρήγας ο Βελεστινλής, έτσι προετοίμασε το 21 η Φιλική Εταιρία».*

Ενα τέταρτο του αιώνα πριν, το 1912-13, ο Ιωσήφ Στάλιν είχε προσφέρει στη μαρξιστική φιλολογία την πληρέστερη ανάλυση για το εθνικό ζήτημα. Αντιγράφουμε μερικές σειρές από το έργο του *«Ο μαρξισμός και το εθνικό ζήτημα»*, συστήνοντας στον αναγνώστη να το αναζητήσει και να το μελετήσει: *«Εθνος είναι η ιστορικά διαμορφωμένη σταθερή κοινότητα ανθρώπων, που εμφανίστηκε πάνω στη βάση της κοινότητας στη γλώσσα, στο έδαφος, στην οικονομική ζωή και στην ψυχοσύνθεση που εκδηλώνεται στην κοινότητα της κουλτούρας. Ετσι είναι αυτονόητο ότι το έθνος, καθώς και κάθε ιστορικό φαινόμενο, υπόκειται στο νόμο της αλλαγής, έχει την ιστορία του, έχει αρχή και τέλος (...) Το έθνος δεν είναι απλά μια ιστορική κατηγορία, μα ιστορική κατηγορία μιας ορισμένης εποχής, της εποχής του καπιταλισμού που βρίσκεται σε άνοδο. Το προτσές για την εξάλειψη της φεουδαρχίας και την ανάπτυξη του καπιταλισμού είναι ταυτόχρονα και προτσές για τη συγκρότηση των ανθρώπων σε έθνος».*

Τέλος, συστήνουμε την κριτική ανάγνωση μερικών δοκιμίων του Δημήτρη Χατζή από τον τόμο *«Το πρόσωπο του Νέου Ελληνισμού»* (Το Ροδακιό, 2005). Ο Χατζής είναι γνωστός ως λογοτέχνης, έχει όμως και επιστημονικό έργο ως ερευνητής στα πανεπιστήμια της Βουδαπέστης και του Βερολίνου.

Πέτρος Γιώτης

ΣΙΝΕΜΑ

ΑΛΕΧΑΝΤΡΟ ΧΟΔΟΡΟΦΣΚΙ

Ποίηση χωρίς τέλος

Ακούραστος κι ασταμάτητος στα 87 του χρόνια, ο χιλιανός σκηνοθέτης επιστρέφει με αυτήν την αυτοβιογραφική ταινία, την οποία και ο ίδιος θεωρεί ως άτυπη συνέχεια της προηγούμενης («Ο χορός της πραγματικότητας»).

Ο «μετρ του σουρεαλισμού», όπως δικαιολογημένα τον αποκαλούν πολλοί, μέσα από τον αυτοβιογραφικό του φακό αφηγείται τα χρόνια της νιότης του στη Χιλή, μια περίοδο απελευθέρωσης από τους κοινωνικούς και οικογενειακούς περιορισμούς και ένταξης στον μποέμ καλλιτεχνικό κύκλο της εποχής. Βρισκόμαστε στο Σαντιάγο τη δεκαετία του 1940 και του 1950, όταν ο «Αλεχαντρίτο» Χοδορόφσκι αποφασίζει να γίνει ποιητής, ενάντια στη θέληση της οικογένειάς του. Μπαίνοντας στους κύκλους της καλλιτεχνικής αβάν γκαρντ της εποχής, ο εικοσάχρονος Αλεχάντρο θα γνωρίσει τον Ενρίκε Λιν, τη Στέλα Ντίας, τον Νικάνορ Πάρα και άλλους πολλά υποσχόμενους αλλά άγνωστους ακόμα νεαρούς συγγραφείς, που στη συνέχεια θα γίνουν οι Μεγάλοι της μοντέρνας λατινοαμερικάνικης λογοτεχνίας. Βυθισμένοι σε έναν κόσμο ποιητικού πειραματισμού θα ζήσουν όλοι μαζί, όπως λίγοι αποτόλμησαν στο παρελθόν: αισθησιακά, αυθεντικά, με τρέλα και πλήρη ελευθερία.

Ο ίδιος αναφέρει στο σκηνοθετικό του σημείωμα ότι πρόκειται για μία ρεαλιστική ιστορία στην οποία προσέθεσε σουρεαλιστικά χρώματα και περίτεχνες κινηματογραφικές ιδέες.

Η «Κόντρα» δεν έχει άλλο στήριγμα εκτός από τους αναγνώστες της. Η δική σας οικονομική ενίσχυση εξασφαλίζει την απρόσκοπτη κυκλοφορία της.

Προσκύνησαν, όπως αναμενόταν

Να 'ταν οι κάμποι θάλασσες
Και τα βουνά ποτάμια
Να πνίγονταν ο Τάταρης
Που φέρνει τα φιρμάνια
(Αληπασαλίδικο παραδοσιακό Ιωαννίνων)

Ως Ηπειρώτης την καταγωγή, ο Τσακαλώτος νοστάλγησε την εποχή που τα μηνύματα μεταφέρονταν με τάταρους ιππείς, που άλλαζαν κάμποσα άλογα μέχρι να φτάσουν από την Ιστα-μπούλ στα Γιάννενα. Φαίνεται, λοιπόν, πως τη δήλωση μετάνοιας και νομιμοφροσύνης την έστειλε στις Βρυξέλλες με ιππέα από τη Βόνιτσα. Γι' αυτό και δεν την έδινε στη δημοσιότητα, μέχρι ο ιππέας να την παραδώσει στους γραμματείς του Ντεϊσελμπλουμ και του Ρέγκλινγκ! Μόλις ο ιππέας ξεκαβαλίκεψε στην αυλή του Μπερλεμόντ, έδωσε και ο Τσακαλώτος στη δημοσιότητα την επιστολή του.

Βέβαια, η επιστολή είχε ήδη διαρρεύσει. Διέρρευσε από τους δανειστές, είπαν οι τελάληδες του Μαξίμου. Και πώς την είχαν οι δανειστές, αφού ακόμα δεν την είχαν παραλάβει; Δεν την είχαν παραλάβει όλοι κι εμείς τηρήσαμε το πρωτόκολλο, είπαν οι προπαγανδιστές. Πρώτα έπρεπε να την παραλάβουν όλοι και μετά να τη δώσουμε στη δημοσιότητα! Φαίνεται πως ο ιππέας πρώτα πήγε στη Χάγη, για να την παραδώσει στον Ντεϊσελμπλούμ, και μετά κατηφόρησε προς τις Βρυξέλλες, οπότε καθυστέρησε και του πήρε ένα τετραήμερο!

Η επιστολή, φυσικά, στάλθηκε με e-mail, όπως συνηθίζεται. Και η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ δεν την έδινε στη δημοσιότητα, καταβάλλοντας μια απέλπιδα προσπάθεια μπας και αποφύγει τη διαρροή. Κι ο Τσακαλώτος διένειμε χριστουγεννιάτικα δισέλιδο non paper με τίτλο «Η κυβέρνηση δεν δεσμεύθηκε σε τίποτα παραπάνω από όσα έχει συμφωνήσει», μπας και καταφέρει να κοροϊδέψει κάποιους, ότι δήθεν έστειλε μια τυπική επιστολή της πλάκας. Το πλήρες κείμενο της επιστολής, όμως, που παραθέτουμε σε διπλανή στήλη (αφού επιμεληθήκαμε το κείμενο της φραστικά ωραιοποιημένης μετάφρασης που διένειμε ο Τσακαλώτος), πρόκειται για ένα εξευτελιστικό κείμενο, που δεν στερείται ουσίας ως προς τον τρόπο εφαρμογής της μνημονιακής πολιτικής.

Σημειώνουμε εν τάχει τα βασικότερα σημεία της δήλωσης μετάνοιας και νομιμοφροσύνης:

◆ Η τελευταία παράγραφος («ελπίζω ότι αυτές οι διευκρινίσεις επανεπιβεβαιώνουν στο Eurogroup την απόλυτη δέσμευση μας να παραμείνουμε συμμορφωμένοι με τις υποχρεώσεις μας που απορρέουν από το Μνημόνιο, τόσο επί της ουσίας όσο και επί της διαδικασίας της συνεργασίας με τους εταίρους μας») είναι μια καθαρή δήλωση μετάνοιας και ικεσίας για συγχώρεση (αυτό το «ελπίζω» είναι... όλα τα λεφτά).

◆ Είναι η δεύτερη φορά στην επιστολή που δηλώνεται η μετάνοια και δικαιώνονται οι ιμπεριαλιστές δανειστές. Πριν από την κατακλείδα, ο Τσακαλώτος έχει γράψει: «Ως προς τη διαδικασίας, αναγνωρίζω ότι μέτρα με δημοσιονομικές επιπτώσεις πρέπει να συζητούνται και να συμφωνούνται με τους θεσμούς, σε ευθυγράμμιση με τις δεσμεύσεις μας από το Μνημόνιο». Επομένως, όλα όσα έλεγε ο Τσίπρας τις προηγούμενες μέρες, ήταν ψευτοπαλικαρισμοί για εσωτερική κατανάλωση. Ελεγε από τη Νίσυρο, μόλις στις 13 Δεκέμβρη: «Οποιαδήποτε υπέρβαση σε στόχους και σε έσοδα υπάρχει μέσα από την τήρηση του προγράμματος, **δεν θα ρωτήσουμε κανέναν** για να δώσουμε αυτά τα χρήματα σ' αυτούς που τα έχουν ανάγκη περισσότερο από κάθε άλλον». Τώρα έρχεται ο Τσακαλώτος, εκ μέρους της κυβέρνησης, και αναγνωρίζει ότι ήταν λάθος που δεν πήραν πρώτα την έγκριση της τρόικας, και δεσμεύεται ότι δε θα το ξανακάνουν!

◆ Αναγκάστηκαν να εξευτελιστούν και σ' αυτά που ήταν ήδη γνωστά. Οτι δηλαδή δε δίνουν 13η σύνταξη αλλά ένα εφάπαξ βοήθημα και ότι απλώς αναστέλλουν και δεν καταργούν την αύξηση του ΦΠΑ σε κάποια νησιά. Ο Τσακαλώτος υποχρεώθηκε να τα επαναλάβει, περιλαμβάνοντας και τον Τσίπρα στη σχετική αναφορά. Ο Τσίπρας, βέβαια, έλεγε στο διάγγελμά του στις 8 Δεκέμβρη ότι «κάνουμε πράξη μια **παλιότερη δέσμευση μας για 13η σύνταξη** σε όσους συνταξιούχους το έχουν μεγαλύτερη ανάγκη». Και για τα νησιά έλεγε ότι «αποφασίσαμε να αναστείλουμε την αύξηση του ΦΠΑ **για όσο μαίνεται η προσφυγική κρίση**» (και όχι μόνο για το 2017).

◆ Με τρόπο σαφέστατο ο Τσακαλώτος κάνει αυτοκριτική και για την κυβερνητική προπαγάνδα, που σαν χαλασμένα γραμμόφωνα επαναλαμβάνουν όλοι εδώ και μήνες: «εμείς είμαστε εντάξει στις υποχρεώσεις μας, τώρα πρέπει και οι δανειστές να ανταποκριθούν στις δικές τους υποχρεώσεις». Στην επιστολή μετάνοιας και νομιμοφροσύνης υποχρεώθηκε να γράψει: «Οι ελληνικές αρχές αναγνωρίζουν πλήρως ότι τα ανακοινωθέντα του Eurogroup στις 25 Μάη και στις 5 Δεκέμβρη βασίζονται στη διαρκή αφοσίωση στις δεσμεύσεις του Μνημονίου»! Επομένως, η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ αναγνωρίζει ανεπιφύλακτα ότι οι ιμπεριαλιστές δανειστές είναι απολύτως εντάξει στις υποχρεώσεις τους.

◆ Αρκεί να θυμίσουμε ένα μόνο σημείο από το ανακοινωθέν του Eurogroup στις 5 Δεκέμβρη: «Το Eurogroup επανέλαβε ότι **ο στόχος για πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ που θα επιτευχθεί έως το 2018 θα πρέπει να διατηρηθεί μεσοπρόθεσμα**. Προκειμένου να διασφαλιστεί η συμμόρφωση με τους δημοσιονομικούς στόχους σε μια βιώσιμη βάση μετά την ολοκλήρωση του προγράμματος, **οι ελληνικές αρχές δεσμεύονται να συμφωνήσουν με τους θεσμούς σε έναν μηχανισμό και διαρθρωτικά μέτρα που θα διασφαλίσουν αυτόν τον στόχο**». Τι έλεγαν μέχρι πριν από μερικές μέρες; Οτι δεν έχουν συμφωνήσει σε «πρωτογενή πλεονάσματα» ύψους 3,5% του ΑΕΠ μετά το 2018. Τώρα, έρχονται να επιβεβαιώσουν ότι συμφώνησαν στη διατήρηση της εφιαλτικής δημοσιονομικής λιτότητας (αυτό σημαίνει «πρωτογενή πλεονάσματα» 3,5% του ΑΕΠ) και μετά το 2018 και στη δημιουργία **μηχανισμού επιτήρησης** που θα εξασφαλίζει την επίτευξη αυτού του στόχου. **Το τέταρτο Μνημόνιο το έχουν ήδη υπογράψει**, ανεξάρτητα από τη μορφή που αυτό θα έχει. Εκείνο που απομένει να μάθουμε είναι η διάρκεια που θα έχει ο στόχος για «πρωτογενή πλεονάσματα» 3,5% του ΑΕΠ μετά το 2018. Οι ιμπεριαλιστές δανειστές, όμως, δεν καίγονται τόσο για τη διάρκεια, γιατί ξέρουν ότι θα επιβάλουν νέα παράταση, ανάλογα με το πώς θα έχουν διαμορφωθεί οι συνθήκες μετά από μερικά χρόνια.

◆ Τέλος, περιττεύει να σημειώσουμε ότι το «κακό» ΔΝΤ δικαιώνεται σε όλα. Οταν η ελληνική κυβέρνηση αναγνωρίζει πλήρως το στόχο για «πρωτογενή πλεονάσματα» 3,5% του ΑΕΠ και μετά το 2018, όπως αποφασίστηκε στο Eurogroup στις 5 Δεκέμβρη, θα δεχτεί και τα μέτρα που απαιτούνται για την επίτευξή τους (ή το πλαίσιο των μέτρων). Οταν η ελληνική κυβέρνηση δέχεται ότι ο «κόφτης», αν χρειαστεί να ενεργοποιηθεί, θα πετσοκόψει πρώτα τις συντάξεις, κάνει το πρώτο βήμα προς την κατεύθυνση που υποδεικνύει το ΔΝΤ. Τα επόμενα βήματα θα γίνουν με το κλείσιμο της δεύτερης αξιολόγησης. Το αν θα την κλείσουν άμεσα ή θ' αργήσουν, το αν θα το κάνουν αυτοί ή οι επόμενοι δεν έχει καμιά σημασία.

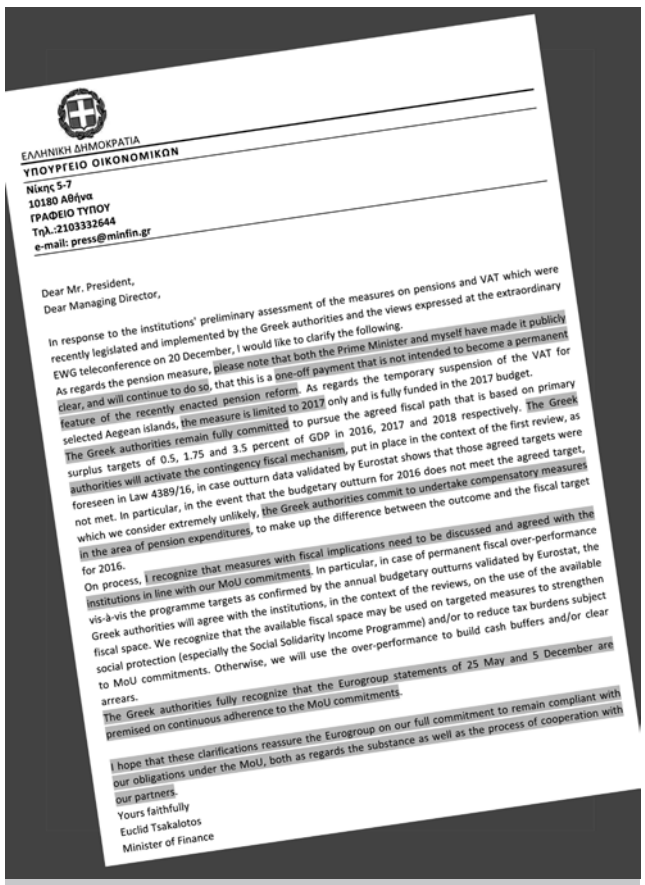

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
Νίκης 5-7
10180 Αθήνα
ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ
Τηλ.:2103332644
e-mail: press@minfin.gr

Dear Mr. President,
Dear Managing Director,

In response to the institutions' preliminary assessment of the measures on pensions and VAT which were recently legislated and implemented by the Greek authorities and the views expressed at the extraordinary EWG teleconference on 20 December, I would like to clarify the following.
As regards the pension measure, please note that both the Prime Minister and myself have made it publicly clear, and will continue to do so, that this is a one-off payment that is not intended to become a permanent feature of the recently enacted pension reform. As regards the temporary suspension of the VAT for selected Aegean islands, the measure is limited to 2017 only and is fully funded in the 2017 budget.
The Greek authorities remain fully committed to pursue the agreed fiscal path that is based on primary surplus targets of 0.5, 1.75 and 3.5 percent of GDP in 2016, 2017 and 2018 respectively. The Greek authorities will activate the contingency fiscal mechanism, put in place in the context of the first review, as foreseen in Law 4389/16, in case outturn data validated by Eurostat shows that those agreed targets were not met. In particular, in the event that the budgetary outturn for 2016 does not meet the agreed target, which we consider extremely unlikely, the Greek authorities commit to undertake compensatory measures in the area of pension expenditures, to make up the difference between the outcome and the fiscal target for 2016.
On process, I recognize that measures with fiscal implications need to be discussed and agreed with the institutions in line with our MoU commitments. In particular, in case of permanent fiscal over-performance vis-à-vis the programme targets as confirmed by the annual budgetary outturns validated by Eurostat, the Greek authorities will agree with the institutions, in the context of the reviews, on the use of the available fiscal space. We recognize that the available fiscal space may be used on targeted measures to strengthen social protection (especially the Social Solidarity Income Programme) and/or to reduce tax burdens subject to MoU commitments. Otherwise, we will use the over-performance to build cash buffers and/or clear arrears.
The Greek authorities fully recognize that the Eurogroup statements of 25 May and 5 December are premised on continuous adherence to the MoU commitments.

I hope that these clarifications reassure the Eurogroup on our full commitment to remain compliant with our obligations under the MoU, both as regards the substance as well as the process of cooperation with our partners.
Yours faithfully
Euclid Tsakalotos
Minister of Finance

Σε απάντηση της προκαταρκτικής εκτίμησης των θεσμών σχετικά με τα μέτρα για τις συντάξεις και τον ΦΠΑ, τις οποίες πρόσφατα νομοθέτησαν και εφάρμοσαν οι ελληνικές αρχές, καθώς και τις απόψεις που εκφράστηκαν στην έκτακτη τηλεδιάσκεψη του Euroworking Group στις 20 Δεκέμβρη, θα ήθελα να διευκρινίσω τα εξής.

Αναφορικά με το μέτρο για τις συντάξεις, παρακαλώ σημειώστε ότι τόσο ο πρωθυπουργός όσο και εγώ έχουμε ξεκαθαρίσει δημόσια, και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε, ότι αυτή είναι μια εφάπαξ πληρωμή και δεν υπάρχει πρόθεση να αποτελέσει μόνιμο χαρακτηριστικό της μεταρρύθμισης του συνταξιοδοτικού, που τέθηκε πρόσφατα σε εφαρμογή. Αναφορικά με την προσωρινή αναστολή του ΦΠΑ για επιλεγμένα νησιά του Αιγαίου, το μέτρο περιορίζεται μόνο στο 2017 και χρηματοδοτείται εξ ολοκλήρου στον προϋπολογισμό του 2017.

Οι ελληνικές αρχές παραμένουν απολύτως δεσμευμένες στην εκτέλεση της συμφωνημένης δημοσιονομικής πορείας η οποία βασίζεται σε στόχους για πρωτογενή πλεονάσματα 0,5%, 1,75% και 3,5% του ΑΕΠ για το 2016, το 2017 και το 2018 αντίστοιχα. Οι ελληνικές αρχές θα ενεργοποιήσουν τον έκτακτο δημοσιονομικό μηχανισμό (contingency fiscal mechanism), ο οποίος περιλαμβάνεται στο πλαίσιο της πρώτης αξιολόγησης, όπως περιγράφεται στο Νόμο 4389/16, σε περίπτωση που τα στοιχεία τα οποία θα επικυρώσει η Eurostat δείχνουν ότι οι αυτοί οι συμφωνημένοι δημοσιονομικοί στόχοι δεν έχουν επιτευχθεί. Συγκεκριμένα, στην περίπτωση που τα αποτελέσματα του προϋπολογισμού για το 2016 δεν επιτυγχάνουν τον συμφωνημένο στόχο, γεγονός που θεωρούμε εξαιρετικά απίθανο, οι ελληνικές αρχές δεσμεύονται να λάβουν αντισταθμιστικά μέτρα στο πεδίο των συντάξιοδοτικών δαπανών, για να καλύψουν τη διαφορά ανάμεσα στο αποτέλεσμα και τον δημοσιονομικό στόχο του 2016.

Ως προς τη διαδικασίας, αναγνωρίζω ότι μέτρα με δημοσιονομικές επιπτώσεις πρέπει να συζητούνται και να συμφωνούνται με τους θεσμούς, σε ευθυγράμμιση με τις δεσμεύσεις μας από το Μνημόνιο. Συγκεκριμένα, στην περίπτωση μόνιμης δημοσιονομικής υπεραπόδοσης σε σχέση με τους στόχους του προγράμματος, όπως αυτή επιβεβαιώνεται από τα ετήσια αποτελέσματα του προϋπολογισμού που επικυρώνει η Eurostat, οι ελληνικές αρχές θα συμφωνήσουν με τους θεσμούς, στο πλαίσιο των αξιολογήσεων, σχετικά με τη χρήση του διαθέσιμου δημοσιονομικού χώρου. Αναγνωρίζουμε ότι ο διαθέσιμος δημοσιονομικός χώρος μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε στοχευμένα μέτρα για την ενδυνάμωση της κοινωνικής προστασίας (ειδικά στο Πρόγραμμα για το Κοινωνικό Εισόδημα Αλληλεγγύης) και/ή για τη μείωση των φορολογικών βαρών που προκύπτουν από τις μνημονιακές δεσμεύσεις. Ειδάλλως, θα χρησιμοποιήσουμε την υπεραπόδοση για τη δημιουργία ενός αποθεματικού ρευστότητας» (cash buffer) ή/και για την αποπληρωμή ληξιπρόθεσμων οφειλών.

Οι ελληνικές αρχές αναγνωρίζουν πλήρως ότι τα ανακοινωθέντα του Eurogroup στις 25 Μάη και στις 5 Δεκέμβρη βασίζονται στη διαρκή αφοσίωση στις δεσμεύσεις του Μνημονίου.

Ελπίζω ότι αυτές οι διευκρινίσεις επανεπιβεβαιώνουν στο Eurogroup την απόλυτη δέσμευση μας να παραμείνουμε συμμορφωμένοι με τις υποχρεώσεις μας που απορρέουν από το Μνημόνιο, τόσο επί της ουσίας όσο και επί της διαδικασίας της συνεργασίας με τους εταίρους μας.

Δικός σας
Ευκλείδης Τσακαλώτος
Υπουργός Οικονομικών

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»
ετήσια συνδρομή 85 €
εξάμηνη συνδρομή 45€
λογαριασμός ΕΤΕ:
10087804638

ΚΟΝΤΡΑ
ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898
http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr
Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή
Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης
Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση